

ΑΡΧΙΜ. ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΕΚ ΦΟΥΡΝΑ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΩΝ
ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ
ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΤΩΙ ΛΩΔ΄

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΩΝ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ
ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ

ΙΕΖΕΚΙΗΛ
ΤΟΥ ΑΠΟ ΒΕΛΑΝΙΔΙΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΥΠΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΠ. ΜΑΝΩΛΕΣΗ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ "ΦΟΙΝΙΚΟΣ", ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44

1933

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Περιοδεύοντες πρό διετίας ἀνὰ τὸν ὄρεινόν τέως Δήμον Γόμφων τῆς Ἐπαρχίας Καρδίτσας, εὗρομεν ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι τοῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τοῦ χωρίου Ζερετσίου χειρόγραφον τεύχος καλλιτεχνικῶς γεγραμμένον καὶ καλῶς διὰ δέρματος ἐσταχομένον, περιέχον δὲ ἀκολουθίαν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἐν Ῥώμῃ μαρτυρησάντων καὶ τῇ 1ῃ Ἰουλίου ἐορταζομένων. Τὸ τεύχος ἐμπεριέχει προλεγόμενα, ἐξ ὧν δηλοῦται ὅτι συνθέτης τούτου εἶναι ὁ καὶ ἐξ ἄλλων ὁμοίων γνωστός Ἰωσήφ, ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐκ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων, ὡς παντὸς υπογράφεται.

Τὴν ἀκολουθίαν ταύτην αὖν ταῖς προσθήκαις τῶν ἐν τῷ Μηναίῳ ἐλλειπόντων εὐτάκτως κατέστρωσεν αὐτῇσι θερμῇ καὶ σπουδῇ τῶν ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Ζερετσίου παρακειμένη τοῦ συνωνύμου χωρίου ἀσκουμένων πατέρων τοῦ τε Ἱγουμενίου Θεοκλήτου καὶ τῶν λοιπῶν εἰς δοξολογίαν καὶ πανήγυριν τῶν Ἁγίων, φέρεῖ δὲ χρονολογίαν α' Μαρτίου αὐδ' (1804).

Ὁ συνθέτης ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Ἰωσήφ διεσκεύασεν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις ὁμοίως διεσκεύασεν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου * ὁμοίως τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ ἐν Ἀγκύρᾳ * ἀπαντᾷ δὲ ὡς συνθέτης ἐπιγραμμάτων εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης †, ἦτο δὲ ἀδελφὸς τῆς Ἱεράς Μονῆς Δοσίου τῶν Τρικάλων.

Ἡ Μονὴ Ζερετσίου τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων καίτοι πλησίον τοῦ συνωνύμου χωρίου κατάκειται δὲ ἀπὸ πολλοῦ εἰς ἐρείπια. Ἐκ τῆς ἀκολουθίας ταύτης μαθηθάνομεν τὸ ὄνομα ἐνός τῶν Ἱγουμενῶν αὐτῆς Θεοκλήτου, ὅπερ ὄνομα Θεόκλητος φαίνεται ἦτο σύνηθες ἐν ταῖς Θεσσαλικαῖς Μοναῖς συχνὰ ἀπαντόμενον.

1. Προλεγόμενα τῆς ἐμῆς ἐκδόσεως Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις. Ἀθῆναι, 1931.

2. Πρβλ. τὴν ἐμὴν ἐκδοσιν Προλεγόμενα Ἀκολουθίας τοῦ Ἀγ. Σεραφεῖμ, Ἀθῆναι 1931.

3. Πρβλ. τὴν ἐμὴν ἐκδοσιν Προλεγόμενα Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ ἐν Ἀγκύρᾳ Ἀθῆναι 1932.

4. Πρβλ. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Βησσαρίωνος ἐν Κωνσταντοπόλει 1800 σελ. 2.

5. Πρβλ. τὴν ἐμὴν ἐκδοσιν Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ τῆς Πίνδου, Ἀθῆναι 1929 σελ. 7.

Ἐκ τῶν Συναξαρίων εἶναι γνωστὸν ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς συζυγίαι Ἀγίων Ἀναργύρων ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ. Οἱ πρῶτοι Ἀγιοὶ Ἀναργυροὶ Κοσμᾶ καὶ Δαμιανὸς κατήγοντο ἐκ Ρώμης καὶ ἱατροὶ ὄντες ῥήθησαν ἐπὶ βασιλείῳ Καρίνου ἔτει 284 ὑποστάντες θάνατον διὰ λιθοβολισμοῦ καὶ ἐορτάζονται τῇ α' Ἰουλίου¹.

Δευτέρα συζυγία Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ εἶναι οἱ τῇ 17 Ὀκτωβρίου ἐορταζόμενοι ἐξ Ἀραβίας καταγόμενοι ἱατροὶ καὶ οὗτοι ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἔτει 292 ξίφει τελειωθέντες², ἐν τῇ Μηναίῳ ὑπὸ τὸν τύπον «τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ» ἀναφερόμενοι.

Ἡ τρίτη συζυγία Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ εἶναι οἱ τῇ α' Νοεμβρίου ἐορταζόμενοι ἱατροὶ καὶ οὗτοι ἐξ Ἀσίας καταγόμενοι ἀμφότεροι ἐν εἰρήνῃ κοιμηθέντες ἐν Φερενᾷ τῆς Ἀσίας, ἔτος ἀκριβὲς αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται οὔτε ἐν τῇ Συναξαριστῇ οὔτε ἐν τῇ Μηναίῳ³.

Κοινὴν ἀκολουθίαν καὶ εἰς τὰς τρεῖς συζυγίας τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ συνέθεσεν ὁ Βενέδικτος ὁ Ἀγιορίτης ὁ ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ⁴.

Ἡ παρούσα ἀκολουθία ἀναφέρεται εἰς τοὺς Ἀγίους Ἀναργύρους Κοσμᾶν καὶ Δαμιανὸν τοὺς ἐορταζομένους τῇ 1 Ἰουλίου. Ὁ συνθέτης συνεπλήρωσεν ὡς προαναφέρει τὴν ἐν τῇ Μηναίῳ ἀκολουθίαν προσθέσας Μικρὸν Ἑσπερινόν, εἰς τὸν Μέγ. Ἑσπερινὸν προσέθεσε πέντε στιχηρά, εἰς τὴν Αἰτὴν προσέθεσε δύο τροπάρια, Θεοτοκίον καὶ ἐν τέλει Ἀπολυτίκιον. Εἰς τὸν Ὁρθρον προσέθεσε ἑννέα καθίσματα καὶ Ἰδιόμελον τοῦ Ὁρθρινοῦ Εὐαγγελίου. Ὅμοιως παραλείψας τὸν τοῦ Μηναίου κανόνα, συνέθεσε ἴδιον τῆς Θεοτόκου καὶ δύο τῶν Ἀγίων πλὴν εἰς τὸν δεῦτερον προτάσσει «ποίημα Ἰωσήφ».

Σημειωτέον ὅτι καὶ ὁ τοῦ Μηναίου Κανὼν προτάσσει τὸν συνθέτην «Ἰωσήφ» ὁ δὲ διορθώσας τὴν ἔκδοσιν ἀοίδιμος Διδάσκαλος Βαρθολομαῖος ὁ Κουτλουμουσιανὸς ἐν ὑποσημειώσει γράφει «τὰ τετυπωμένα Μηναῖα ἔχουσιν ἕτερον Κανόνα τοῦ Ἰωσήφ ἀκρίβειαν σῶζόμενον ἐν τοῖς χειρογράφοις πλὴν ἀνέκδοτον, τυπῶνται δὲ ὁ παρὼν ὡς γλαφυρότερος καὶ ἀνέκδοτος»⁵. Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου παλαιότεραν ἔκδοσιν Μηναίου καὶ ἀγνοῶ ἂν τις τῶν Κανόνων τοῦ ἀρχμ. Ἰωσήφ εἶναι σύνθεσις τοῦ παλαιοῦ ὁμολογράφου Ἰωσήφ. Ὅμοιως πλὴν τοῦ ἐν τῇ Μηναίῳ ἔχει καὶ ἕτερον Κάθισμα, Ἐξαποστειλά-

1. Πρὸς. Κων. Δουκάκη Μοναχοῦ, Μέγας Συναξαριστής τόμ. Ζ' Ἰούλιος Ἀθῆναι 1893 σελ. 6 καὶ Μηναίων Ἰουλίου Ἀθῆναι 1896 σελ. 3.

2. Πρὸς. Κων. Δουκάκη Μοναχοῦ, Μέγας Συναξαριστής τόμος 10ος Ὀκτωβρίου Ἀθῆναι 1895 σελ. 210 καὶ Μηναίων Ὀκτωβρίου Ἀθῆναι 1896 σελ. 107.

3. Πρὸς. ἐνθ. ἀνωτ. τόμος Ι' Ἀθῆναι 1895 σελ. 6 καὶ Μηναίων Νοεμβρίου Βενετία 1845 σελ. 4.

4. Πρὸς. ἐνθ. ἀνωτ. τόμ. 10ος σελ. 211 ὑποσημ.

5. Πρὸς. Μηναίων Ἰουλίου Ἀθῆναι 1896 σελ. 4 ὑποσημ.

ριον καὶ Κοντάκιον, ὡς καὶ ἐν τροπάριον τῶν Αἰώνων. Κατόπιν ἔχει δύο Ἰδιόμελα καὶ Μεγαλυνάρια τρία ἀπολυτίκια εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν καὶ τὸν κατὰ πλάτος βίον τῶν Ἀγίων. Ἐν τέλει ἔχει Μεγαλυνάρια τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ στιχοὺς εἰς τοὺς Ἀγίους Ἀναργύρους ὡς ἐκ προσώπου τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς.

Τὴν χειρόγραφον ταύτην Ἀκολουθίαν εἰς τοὺς Ἀγίους Ἀναργύρους Κοσμᾶν καὶ Δαμιανὸν ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ διασώσωμεν, τύποις ἐκδίδοντες ἀπὸ τὸν ἀφανισμὸν ὡς ἔργον λογίου καὶ ζήλωτου Κληρικοῦ, τὸ δὲ χειρόγραφον ἀφιερώσαμεν πρὸς διατήρησιν εἰς τὸ σπουδαστήριον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθηνῆσι Πανεπιστημίου.

Ἐγραφον ἐν τῇ κατὰ Μεσσηνίαν

Ἱερᾷ Μονῇ Βελανιδιάς

τῇ 21 Δεκεμβρίου 1932

† Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ καὶ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

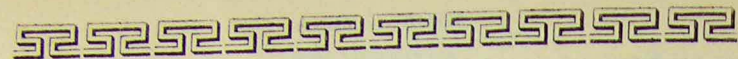
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἐχων πολυετὴ φιλίαν μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φαναριοφερσάλων Κυρίου Ἱεζεκιήλ, ἐκδόσας δὲ πολλὰς Ἀκολουθίας δημοσιευθείσας ὑπ' αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν «Στρατιωτικὴν Ζωὴν» ἐν ἣ ἀναφέρεται ἐλόκληρος ἡ δράσις του ὡς Ἱεροκλήρυκος καὶ Στρατιωτικοῦ Ἱερέως, τραυματισθέντος ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Τοῦλου-Μπουνάρ τῆς Μ. Ἀσίας, παρεκάλεσα τὴν Α. Σ. ἵνα τὴν ἀνὰ χεῖρας Ἀκολουθίαν μοι τὴν δωρήσῃ ὅπως ἐκ τῆς πωλήσεώς της ἀνεγερθῇ Κατηχητικὸν Σχολεῖον ἐν Ἀγίοις Ἀναργύροις (Αἰτικῆς) εἰς ὃ νὰ διδάσκω, ἔχων διορισμὸν παρὰ τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατρὸς Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Κυρίου Χρυσόστομου. Δυστυχῶς ὁμῶς ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος, μὴ ἐκτιμῆσας καλῶς τὴν σχετικὴν αἰτησίν μου, περὶ χρηργίας τοῦ ἀναγκαζομένου χάρτου, δὲν μοι ἐχορήγησεν τοῦτον, ὡς ἐπίσης καὶ ἄλλοι, ὡς φιλόθρησκοι φερόμενοι.

Κατόπιν τούτου ἵνα μὴ μείνῃ ἡ θαυμασία αὕτη Ἀκολουθία ἀνέκδοτος, ἐκδίδεται μὲν παρ' ἐμοῦ, ἀλλὰ τῇ συνδρομῇ τοῦ γενναίου φρονος Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιήλ εἰς 500 μόνον ἀντίτυπα, ἐξ ὧν τὰ 100 θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῶν ἀνάγκων τοῦ Κατηχητικοῦ.

Ἐν Ἀγίοις Ἀναργύροις (Αἰτικῆς) Ἰούλιος 1933

Μετὰ χριστιανικῆς ἀγάπης
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ - ΚΑΤΗΧΗΤΗΣ

Ακολουθία τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων
Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, τῶν ἐν Ρώμῃ μαρτυρησάντων καὶ
τελειωθέντων, ταῖς προσθήκαις κοσμηθεῖσα, ὥς ὁρᾶται ἐν τῇ
μηναίῳ τοῦ Ἰουλίου μηνός, καὶ εὐτάκτως καταστρωθεῖσα παρὰ
τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἐλαχίστου ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ
θρόνου Ἰωσήφ, εἰς δοξολογίαν καὶ πανήγυριν τῶν Ἀγίων, ἐπιτε-
λουμένην ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ σεβασμίᾳ μονῇ τῶν αὐτῶν Ἀγίων Ἀναρ-
γύρων, τῇ διατελούσῃ παρὰ τὸ ἐν Ἀγραφοῖς χωρίον καλούμενον
Ζερέτζι. Συνετέθη δὲ ταῖς προσθήκαις, αἰτήσῃ θερμῇ καὶ σπουδῇ
τῶν ἐν αὐτῇ τῇ μονῇ ἀσκουμένων πατέρων. Καὶ εὐλαβείᾳ τῇ
πρὸς τοὺς ἁγίους τούτους καὶ θαυματουργοὺς Ἀναργύρους ἐν
ἔτει αὐτοῦ : Μαρτίου α'.

Τοῖς πανοσιωτάτοις πατράσι τῆς ἱερᾶς καὶ σεβασμίας μονῆς τῶν
Ἀγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων τῆς παρὰ τὸ χωρίον
Ζερέτζι τῇ τε ἁγίῳ καθηγουμένῳ Κυρίῳ Κὺρ Θεοκλήτῳ καὶ τοῖς
λοιποῖς, τὸν ἐγκάρδιον καὶ ἀδελφικὸν ἐν κυρίῳ ἀσπασμόν.

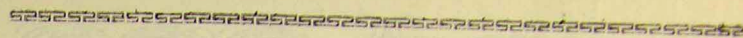
Ἰδοὺ πατέρες σεβασμιώτατοι, πεπλήρωται σὺν Θεῷ ἁγίῳ τὸ θερ-
μὸν αἶτημα καὶ θέλημα ὑμῶν· συνεγράφη δηλαδὴ ἡ ἱερὰ ἀκολου-
θία τῶν Ἀγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων· ταῖς προσθήκαις
τῶν ἐν τῇ Μηναίῳ ἐλλειπόντων τροπαρίων, ἅτινα ἀρμόζουσιν εἰς
δοξολογίαν καὶ πανήγυριν τῶν Ἀγίων· δέξασθε οὖν περιχαρῶς
ὅπως εὐλαβῶς καὶ προθύμως ἐξητεῖτε καὶ ἐσπουδάξετε· καὶ μου
τῆς εὐτελείας μέμνησθαι ἐν ταῖς ὑμῶν προσευχαῖς, ἐξυπηρετησα-
μένου ὑμῖν εἰς ὃ δι' ἐφέσεως εἴχετε καὶ ἔρωσθε ἐν Κυρίῳ κατ'
ἄμφοτερά τα συνιστώντα τὸν ἄνθρωπον αὐτοῦ ἐν μηνὶ Μαρτίου α'.

Τῆς ὑμετέρας πανοσιότητος

Πρόθυμος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου

Ἰωσήφ ὁ ἐκ Φουρνᾶς

Στίχοι Ἰαμβικοὶ πρὸς τοὺς Ἀγίους Ἀναργύρους, ὡς ἀπὸ τοῦ Συγγραφέως

Δυάς με σφρίζεις τῶν σοφῶν Ἀναργύρων, 1626

Μέλη προσαρμόσαντα τοῖς τροπαρίοις,

Α' οἱ παλαιοὶ εἰργάσαντο πνεύματι,

Ε' μοὶ δὲ μεμπτῷ τυγχάνοντι τοῖς ὅλοις,

Σύγγνωτε πρῶως δωρεὰν Χριστοῦ φίλοι.

Ἐτερον δίστιχον εἰς τοὺς φιλεόργους εὐχετιζόν.

Θῖς τὴν ἑορτὴν, τὴν ὑμῶν μέλπειν πάθος,

Α' νάργυροι πέμποιτε ἐξ ὕψους χάριν :

*Ἐτεροι στίχοι κοινοὶ πρὸς τοὺς Ἀγίους, φέροντες τὸ ὄνομα τοῦ ἐν τῇ
γεομητῇ μονῇ ταύτῃ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων ἡγουμενεύοντος
ἐν ἀκροστιχίδι :*

Θεῖα ξυνωρίς, ἀγιώτατον ζεύγος,

Εκ ρώμης ἐκλάμπαντες φωσφόρου δίκην,

Οἱ ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στεργοὶ στύλοι,

Κοσμᾶ εὐκλεὲς Δαμιανὲ κλεινὲ τε,

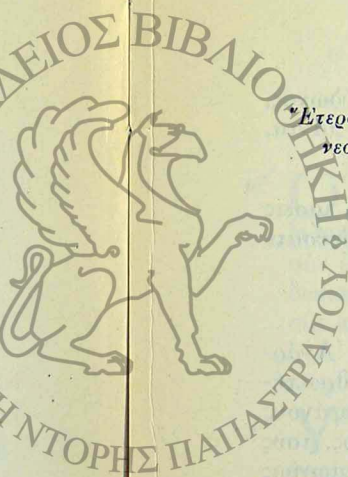
Λαμπροὶ διαυγεῖς Ἀνάργυροι Κυρίου.

Ἡλιοειδῶς ἐξαστράπτοντες κόσμῳ,

Τὴν προσθήκην δέχοιθε τῶν τροπαρίων,

Ο' λην τε αὐξηθεῖσαν Ἀκολουθίαν,

Σπουδῇ τῇ ἐμῇ οὐ κλήσις ἀρχαῖς στίχων.

Εν μηνὶ Ἰουλίῳ α' μνήμη τῶν Ἀγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἐν Ρώμῃ μαρτυρησάντων καὶ τελειωθέντων.

Ἑσπέρας ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ, ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
τὰ παρόντα τροπάρια. Ἦχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Ανάργυροι Χριστοῦ ἀθληταί, καὶ κήρυκες πανεύφημοι, οἱ ἐν Ρώμῃ τὸν καλὸν ἐπὶ τῆς γῆς, τελέσαντες ἀγῶνα μὴ παύσησθε πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνοῦντων ὑμᾶς.

Δίς.

Εν βίῳ τῷ προσκαίρῳ Χριστέ, ἀπαύστως ἐκ τοῦ κλύδωνος, χειμαζόμενοι βοῶμεν ἐκτενῶς, σῶσον τὸν κόσμον πάντα, πρεσβείας τῶν ἁγίων καὶ σοφωτάτων Ἀναργύρων σου.

Θεοὶ καὶ σεπτοὶ ἀθληταί, παγκόσμιοι Ἀνάργυροι, οἱ ἰάσεις τοῖς αἰτοῦσι δωρεὰν, παρέχοντες ἀφθόνως, πρεσβεύσατε Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν πίστει γεραιρόντων ὑμᾶς.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Καταλιπόντες τὰ τερπνὰ, τῆς προσκαίρου ζωῆς, Ἅγιοι Ἀνάγυροι, προσεκολλήθητε Χριστῷ, τῷ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντι ὑπὲρ οὗ καὶ ἀθλήσαντες ἐν κακουχίαις ἀπάσαις, στεφάνους ἀμαραντίνους, παρ' αὐτοῦ ἐδέξασθε, τοῦ ἀντιδοξάζοντος, τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας. Καὶ νῦν αὐτῷ παριστάμενοι, χαίρετε αἰωνίως καὶ συναγάλλεσθε, ἰκεσίας ποιούμενοι, ὑπὲρ τῶν πιστῶς ἐκτελούντων ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Εἰς τὸν στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πηγὴ ὡς ἀληθῶς, τυγχάνει ἰαμάτων, ναὶς ὁ τῶν ἐνδόξων, καὶ θείων Ἀναργύρων, ἐν ᾧ πάντες συνέλθωμεν.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάσασαν

Νάματα ἐκ πηγῆς, τῶν θείων Ἀναργύρων, ἀρύσσασθε υγείας, οἱ νόσοις συσχεθέντες, καὶ τὸν Χριστὸν δοξάσατε.

Ἴδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν.

Χαίρετε εὐκλεεῖς, Κοσμᾶ Δαμιανέ τε, ὡς Ἀναργύρως πᾶσι, τοῖς νόσοις συσχεθεῖσι τὴν ῥῶσιν χαρίζόμενοι.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίρε μητέρα Θεοῦ, ἐντρύφημα ἀγγέλων, χαρὰ τῶν ὀρθόδοξων, παντὸς κόσμου προστάτις, καὶ κτίσεως βασίλισσα.

Τὸ νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων οἷον βοῦλει.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον. Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σὺνήθες. Καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ στιχολογοῦμεν τὸ α' ἀντίφωνον
τό, Μακάριος ἀνὴρ εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους ἡ'
καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. β'

Ὅλην ἀποθέμενοι. Αὐτόμελον

Ὅλην ἀποθέμενοι, ἐν οὐρανοῖς τὴν ἐλπίδα, ἠθασαυρὸν ἀσύλητον, ἑαυτοῖς οἱ ἅγιοι ἐθησαύρισαν, δωρεὰν ἔλαβον, δωρεὰν διδοῦσι, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα, χρυσὸν ἢ ἄργυρον, εὐαγγελικῶς οὐκ ἐκτήσαντο· ἀνθρώποις τε καὶ κτήνεσι τὰς εὐεργεσίας μετέδωκαν, ἵνα διὰ πάντων, ὑπήκοοι γενόμενοι Χριστῷ, ἐν παρηγορίᾳ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅμοιον.

Ὅλην ἐβδελύξαντο, τὴν ἐπὶ γῆς φθειρομένην οὐρανοπολίται δὲ, ἐν σαρκὶ ὡς ἄγγελοι ἐχημάτισαν, ἢ ὁμόφρων σύσκηνος, ξυνωρὶς ὁμότροπος, τῶν ἁγίων καὶ ὁμόψυχος δι' ὃ τοῖς κάμνουσι, πᾶσι τὰς ἰάσεις βραβεύουσιν, ἀνάργυρον παρέχοντες τὴν εὐεργεσίαν τοῖς χρήζουσιν, οὓς ἐν ἐτησίοις, τιμῶμεν ἀξίως ἑορταῖς, ἐν παρηγορίᾳ πρεσβεύοντας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅμοιον.

Ὅλην εἰσοικήσασα, ἐν ἑαυτῇ τὴν Τριάδα, δυὰς ἢ ἀοίδιμος, Κοσμάς καὶ Δαμιανὸς οἱ θεόφρονες, ὡς κρουνοὶ βλύζουσιν, ἐκ πηγῆς νάματα, ζωηφόρου τῶν ἰάσεων, ὧν καὶ τὰ λείψανα, πάθη δι' ἀφῆς θεραπεύουσιν, καὶ μόνα τὰ ὀνόματα, νόσους ἐκ βροτίνων ἀπελαύνουσιν, πάντων τῶν προσφύγων, σωτήριοι τελούντες τῷ Χριστῷ, ἐν παρηγορίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

*Ομοιον.

Πάντοτε τὸν Κύριον, θαυματουργοῦντες ἐν κόσμῳ, συνεργῶν ἐσχήκατε, Ἄγιοι Ἀναργυροί, Κοσμᾶ ἐνδοξοῦ, Δαμιανὲ θεῖε ἀσθενέσι ῥῶσιν, καὶ πηροῖς σαφῶς ἀνάβλεψιν, γωλοῖς τε βάδισμα, καὶ τοῖς παρειμένοις ἀνόρθωσιν, παρέχετε θεόληπτοι, δωρεὰν καὶ πᾶσι τοῖς χρήζουσι, τὰς εὐεργεσίας, δωρεῖσθε, διόπερ καὶ ἡμεῖς, τὴν φωτοφόρον πανήγυριν, τὴν ὑμῶν δοξάζομεν.

*Ἐτερα στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἀγίων.

*Ἦχος δ'. Ὡς γενναίων ἐν μάρτυσι.

Φιλεόρτων συστήματα, λαμπρυνθέντες τῷ πνεύματι, ἐορτὴν συστήσωμεν ἀγαλλόμενοι, τῶν Ἀναργύρων καὶ ἄσματα, Θεῷ ἀναπέμψωμεν, τῷ δοξάσαντι αὐτοὺς, ἐν σημείοις καὶ τέρασι, καὶ βοήσωμεν, ὁ Θεὸς τῶν ἀπάντων καὶ δεσπότης, διατήρησον ἀθρώτους, ἡμᾶς τοὺς πίστει σέβοντας.

*Ομοιον.

Τοὺς πανσέπτους θεράποντας, τοῦ Θεοῦ προσκυνήσωμεν, τὸν κοσμᾶν τὸν ἐνδοξόν, σὺν Δαμιανῷ, τοὺς Ἀναργύρους τοῦ πνεύματος, τὰ ἄνθη τὰ εὖδσμα, τοὺς τοῦ κόσμου ἰατροὺς, ἰωμέ- νους ὀξύτατα, ἀναργύρως τε, τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα ἀνθρώπων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων αὐτῶν τὴν μνήμην τὴν ἐνδοξάν.

*Ομοιον.

Ιατροὶ παναοίδιμοι, ἀθληταὶ γενναιότατοι, τῶν πιστῶν τὸ καύχημα τὸ περιδόξον, καὶ περιλάλητον ἄκουσμα, Ἀναργυροὶ ἐνδοξοὶ, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανέ, εὐσεβείας τὸ στήριγμα διασώσατε, ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς ὑμνοῦντας, καὶ ὑμῶν τὴν θεῖαν μνήμην, περιχαρῶς ἐορτάζοντας.

*Ομοιον.

Ως πολύφωτος ἥλιος, ἐκ τῆς Ρώμης ἐκλάμπαντες, θεϊκῇ σιλ- πνότητι, καταλάμπετε, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, Ἀναργυροὶ ἐνδοξοὶ, καὶ νοσήμλιτα δεινὰ, ἐξ ἀνθρώπων ἐλαύνετε, ὅθεν σήμερον τὴν ὑμῶν λαμπρὰν μνήμην ἐκτελοῦμεν, καὶ ἐν πίστει προσκυνούμεν, ὑμῶν τὰ πάνσεπτα λείψανα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

✓ **Α**τελευταίος ὑπάρχει τῶν Ἀγίων ἡ χάρις ἣν παρὰ Χριστοῦ ἐχομίσαντο ὅθεν αὐτῶν καὶ τὰ λείψανα ἐκ θείας δυνάμεως,

διηνεκῶς ἐνεργοῦσι τοῖς θαύμασιν, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα μόνα, ἐκ πίστεως ἐπιβοώμενα, τῶν ἀνιάτων ἀληθδόνων ἀπαλλάττουσι, δι' ὧν Κύριε καὶ ἡμᾶς, τῶν τῆς ψυχῆς καὶ σώματος παθῶν, ἐλευ- θέρωσον ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε.

Εἰ βούλει, εἰπέ τὸ παρὸν δοξαστικὸν εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

*Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, δεῦτε καὶ τοῖς ἄσμασι καταστέ- ψωμεν, τὴν θεολαμπὴ ξυνορίδα· δεῦτε χοῖκοις χεῖλεσιν ἀνυ- μνήσωμεν, τὸ ἀγιόλεκτον ζεύγος, τῶν Ἀναργύρων τοῦ Χριστοῦ· Κοσμᾶν τὸν θεόληπτον, καὶ Δαμιανὸν τὸν πανεύφημον· τὴν δυάδα τὴν ἱεράν, τῆς Τριάδος τοὺς κήρυκας, τοὺς προμάχους τῆς πίστεως· τοὺς ἐκ Ρώμης διαλάμψαντας, ὡς ἥλιος ἐν τῷ στερεώματι τῆς ἐκκλησίας τὰ ἄνθη τὰ ἡδύπνοια τοὺς ἀειλαμπεῖς ἀστέρας τῆς οἰ- κουμένης, τοὺς πηγάζοντας δωρεὰν τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, ὧν ταῖς εὐχαῖς πολυεύσπλαχνε Κύριε σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα. Πρὸφητείας Ἑσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συν- αχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐ- τοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν, ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γί- νεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς, Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεῦσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται· ἐγὼ εἰμι Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεός ἄλλός· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποι- ῆσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυ- τρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων. ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὥς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ Ἐπισκοπῆς αὐτῆς ἀναλάμπουσι καὶ ὥς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιδότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ· καὶ Ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὔτε ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρους, βίος ἀκηλίδωτος, εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡ ἐπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες· μὴ δὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ Ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἶτα ἡ συνήθης ἐκτενής.

Εἰς τὴν Λατὴν ψάλλομεν σιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Η πηγὴ τῶν ἱαμάτων, ἓνα καὶ μόνον ἐθεράπευε τοῦ ἔτους· ἡ σκηνὴ τῶν Ἀναργύρων, ἅπα τὸ πλῆθος θεραπεύει τῶν νοσοῦντων· ἀνεκδοὺς γὰρ ὑπάρχει καὶ ἀδαπάνητος ὁ πλοῦτος τῶν Ἀγίων, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Θεοφάνους ὁ αὐτός.

Πόθῳ θεῷ, καὶ ἔρωπι τῶν μελλόντων πρακτικῶς πολιτευσάμενοι, τὰς σωτηρίους ὁδοὺς διηγύσατε· ὅθεν τὸ καρτερόν τῆς

ψυχῆς ἀκηλίδωτον τηρήσαντες, τῶν ἐνύλων τελείως ἀντέστητε πνεύματι δὲ θεῷ χρυσωθέντες, ἀχρυσὼς τὰς ἰάσεις, τοῖς νοσοῦσι παρέχετε· δυὰς ἱερά, φωταυγῆς ξυνωρίς, πεφωτισμένον θεῖον ζεῦγος Ἀναργυροί, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις ἐπισκεπτόμενοι ἡμᾶς, καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς νόσους, ἀναργύρως ἰώμενοι.

Ὁ αὐτὸς Γερμανοῦ.

Μεγάλων ἐξισωθέντες δωρεῶν πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου ἐν τῇ γῇ ἐπολιτεύεσθε· καὶ διερχόμενοι πανταχοῦ, δωρεὰν τῶν νοσοῦντων τὰ πάθη ἰώμενοι, ὦφθητε ἀγγέλον συνόμιλοι Κοσμᾷ σὺν τῷ Λαμιανῷ τῷ σοφῷ, ἀδελφοὶ τερπνότατοι· καὶ ἡμῶν τὰ πάθη, ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν ἰάσασθε.

Γερμανοῦ ὁ αὐτός.

Αγάλλεται ὁ χορὸς τῶν ἁγίων εἰς αἰῶνας· βασιλείαν γὰρ οὐρανῶν ἐκληρονόμησαν· γῇ τὰ λείψανα αὐτῶν δεξαμένη, εὐωδίαν διέπνευσε· δοῦλοι Χριστοῦ γεγόνασι, κατασκηνώσαντες εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὁ αὐτός.

Ιατροὶ τῶν ἀσθενούντων, θησαυροὶ τῶν ἱαμάτων σωτήριοι τῶν πιστῶν, Ἀναργυροὶ πανευκλεεῖς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κράζοντας, καὶ ὀδυνομένους ἰάσασθε· ἱκετεύοντες Θεὸν τὸν ἀγαθόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Ποίημα Ἰωσήφ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εν ψυχῇ καθαρᾷ, καὶ διανοίᾳ διαυγεστάτῃ, δεῦτε πιστοὶ σὺν τοῖς ἀγγέλοις, καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, τὴν πάντιμον μνήμην τῶν Ἀναργύρων τοῦ Χριστοῦ· καὶ μετὰ πόθου καὶ πίστεως, αὐτοῖς ἐκβοήσωμεν· χαίροις Κοσμᾷ ἁγιώτατε, χαίροις Λαμιανὲ ἀξιάγαστε· χαίρετε ξυνωρίς παμφαστάτῃ καὶ πάντρεπνε· χαίρετε τῶν νοσοῦντων ἱατροὶ δέξτατοι καὶ πάσης τῆς οἰκουμένης τὸ περιδοξον εὐχος καὶ ἄκουσμα, ὥς ἔχοντες πωρησίαν πρὸς τὸν Κύριον· ἐκτενῶς πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'. Τοῦ αὐτοῦ.

Πὼς μὴ θαυμάσωμεν, τοὺς ἀθλητικούς ὑμῶν ἀγῶνας, Ἅγιοι Ἀναργυροὶ, ὑμεῖς γὰρ τὰ φθαρτὰ παριδόντες, καὶ ὥς σκύβαλα ἡγησάμενοι, προσεκολλήθητε Χριστῷ, τῷ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντι· διὸ καὶ τοῖς ἔχνεσι τούτου ἐπόμενοι, εὐαγγελικῶς τὸν βίον διηγύσατε, χάριν δὲ λαβόντες τὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος,

πηγάξετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χάρισματά ἐξαυτοῦμενοι τὸν σωτήρα Χριστόν, ἵνα ἄψουσιν δωρήσῃ ταῖς ψυχαῖς τῶν πιστῶς ἐορταζόντων τὴν ἀάμφοτον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἀνδρέου Πυροῦ.

✓ Φαιδρά καὶ ἐπίφωτος ἀνέτειλε σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀναργύρων Χριστοῦ, λαμπρῶς καταλάμπουσα ταῖς ἀκτίσι τῶν θαυμάτων· δεῦτε οὖν φιλέοργοι πιστῶς πανηγυρίζωμεν, δεῦτε τῇ σοφῇ τῶν Ἀγίων, προθύμως πάντες προσδράμωμεν, ὅπως ταχίστην ἴασιν ἀφθόνως παρ' αὐτῶν κοιμισώμεθα· Ἀναργύρως γὰρ παρέχουσι πᾶσι, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου πνεύματος, τῶν ἰαμάτων τὰ χάρισματά.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνάστης.

Πανύμνητε κατάβαλε, ἐχθρῶν μαιφονούντων ἰσχύν, καὶ τὴν λύπην τοῦ λαοῦ σου εἰς χαρὰν, μετάβαλε Παρθένε, καὶ ἔλεος παράσχου, ὅπως σωθέντες ἀνυμνῶμεν σε.

Εἶτα λέγονται αἱ συνήθεις εὐχαὶ παρὰ τοῦ ἱερέως τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς ἐστὶν ἐν τῇ τάξει τῆς ἀρχιερατικῆς.

Εἰς τὸν στίχον σιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

✓ Τῶν Ἀναργύρων τῇ μνήμῃ πάντες συνδράμωμεν, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ καὶ ἀγνῷ συνειδότι, αὐτοῖς συνεκβύωντες, χαίροις διὰ τῶν ἀσθενούντων ἢ ἱασις, ὅτι ἡμεῖς ἀπειλήφατε ἐκ Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῶν ἰάσεων.

Στίχος. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

✓ Τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου καλῶς φυλάξαντες, φιλαργυρίας νόσον, ἐκτεμόντες πανσόφως, ἰᾶσθε Ἀναργύρως· ὅθεν ὑμῶν τὴν πανσέβαστον ἄθλησιν, ἀξιοχρέως τιμῶμεν θαυματουργοί, ἵκετεῦσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Στίχος. Ἴδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερόνιον.

✓ Ὡς παρησιάν λαβόντες παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ τοῦ ἐλεεῖν καὶ σφῆξιν ἐκ ποικίλων κινδύνων, λυτρώσασθε τοὺς πίστει ὑμνοῦντας ὑμᾶς θεοφόροι Ἀνάργυροι, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ψυχῆς ἅμα καὶ τοῦ σώματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

✓ Πάντοτε ἔχοντες Χριστόν, ἐνεργοῦντα ἐν ὑμῖν Ἅγιοι Ἀνάργυροι, θαυματουργεῖτε ἐν κόσμῳ, ἀσθενούντας θεραπεύετε· καὶ γὰρ τὸ ἱατρεῖον ὑμῶν πηγή ὑπάρχει ἀνεξάντλητος· ἀντλούμεν δὲ μᾶλλον ὑπερεκβλύζει, καὶ χρομένη περισσεύεται, καθ'

ἐκάστην κενουμένη καὶ πληθθυνομένη, πᾶσι χορηγοῦσα καὶ μὴ λειπομένη· καὶ οἱ ἀρνούμενοι χορέννυνται ἰάματα, καὶ αὕτη διαμένει ἀδαπάνητος· τί οὖν ἡμᾶς καλέσωμεν; θεράποντας, ἱατροὺς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, ἱατρῶς παθῶν ἀνιάτων, δωρεάν ἰωμένους ἅπαντας, εἰληφότας χάρισματά, παρὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

✓ Μετάνοιαν οὐ κέκτησαι, ψυχὴ ἀμετανόητε, τί βραδύνεις; τοῦ θανάτου ἡ τομὴ ἐγγίζει καὶ τὸ τέλος, ἐφῆστηγεν ὡς κλέπτῃς τῇ Θεοτόκῳ δρόμῳ πρόσπεσον.

Εἶτα τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων. Τροπάριον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί, ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν· δωρεὰν ἐλάβετε δωρεὰν δότε ἡμῖν.

Εἰ βοῦλει λέγε τὸ ἐπόμενον ἀνεκδοτὸν Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων¹.

Ἦχος ᾧ Πά (Δίσσημος) Χ

Οἱ σοφοὶ τῆς Οἰκουμένης· ἰατροὶ ἑκ θεοῦ λαβόντες τὸ συμπάθεσθαι πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπερῇμων των βοων των Κυβριεσωσόν τον λαὸν καὶ τὴν πόλιν σου· καὶ των συνεχόν των δεινῶν ἐλευθερώσον διὰ αὐτῶν Ἀναργύρων τας ψυχὰς ἡμῶν

1. Ἀντιγραφὴν ὑπὸ τοῦ αἰδέου κ. Νικολ. Π. Παπαδοπούλου, Πρωτοερέως ἁγίου Γεωργίου—Καρύκη, ἐκ κώδικος (10ου αἰῶνος) τῆς Μονῆς Πάτμου καὶ μελῳδικῆς θέν ὑπὸ τοῦ ἱερολογιωτάτου κ. Φωτίου Σταθάκη, Διακόνου καὶ πρεσβυτέρου τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Δόξα. Ἐτερον ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ανάργυροι Κυρίου, οἰκουμένης τὸ κλέος, καὶ ἐκκλησίας ἀγλάϊσμα, καὶ πιστῶν διάσωσμα· ἐκ Ρώμης ἐξέλαμψεν ἡμῖν, ὡς ἥλιος ἐκ τῶν ἀνατολῶν, ἡ ὑμῶν πάμφωτος μνήμη καὶ εὐφροσύνης ἐπλησε τοὺς μέλποντας, δόξα τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ· δόξα τῷ ὑμᾶς δοξάσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγμαμένου σοι Παρθένε καὶ τὰ ἐξῆς.

Εὐλόγησις τῶν ἁγίων καὶ ἀπολύσις.

=====

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τό, Θεὸς Κύριος. Τροπάρια τῶν ἁγίων τὰ δύο. Καὶ ἡ συνήθης στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου. Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Δυάδα τὴν σεπτὴν, τῶν σοφῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶν τὸν θαυμαστόν, καὶ τὸν σύμπνοα τούτου, τὸν ἔνδοξον Λαμιαγόν, ξυνορίδα τὴν ἔνθεον, ἀνυμνήσωμεν, δεῦτε ἐν πίστει καὶ πόθῳ. ἐορτάζοντες, τὴν τούτων πάνσεπτον μνήμην, παιδρῶς διαλάμπουσιν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ανάργυροι σεπτοί, ξυνορίς θειωτάτη, Τριάδος ὑπέρμαχοι, Θεοῦ λόγου οἱ κήρυκες ἐορτάζοντες, τοὺς τὴν λαμπρὰν ὑμῶν μνήμην, νόσων ἱάλης τε, καὶ ἐκ παντοίας ἀνάγκης, ἐν τάχει λυτρώσασθε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ελπὶς χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἁγίαις δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεισιν ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ ἀεὶ σε δοξάζουσι.

Μετὰ δὲ τὴν β' στιχολογίαν. κάθισμα,

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐκ Ρώμης ἐκλάμψαντες τῇ οἰκουμένῃ σοφοί, Ἀνάργυροι ἔνδοξοι· πάροστε δοράτως, τοῖς ὑμᾶς μελωδοῦσι, κάμνοντας ἀσθενεῖα, δια-

σώσατε τάχος, ἐλπίζοντες γὰρ ἐφ' ὑμῖν, πίστει προστρέχομεν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Πολλαῖς περιστάσεσι, συνεχομένους ἡμᾶς, πεσεῖν δὲ ἐγγίζοντας, ἐν ἀπογνώσει δεινῇ, Ἀνάργυροι ἅγιοι, ρύσασθε ταῖς πρεσβείαις, ταῖς ὑμῶν ἀθλοφόροι, σπεύσατε βοηθῆσαι, τοῖς θερμῶς αἰτουμένοις, ὑμᾶς τὴν λύσιν σφαλμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ελπὶς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κηρύσσα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τοῦτον σὺν τοῖς ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει, δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους, βίου διόρθωσιν.

Μετὰ δὲ τὸν πολυέλεον κάθισμα, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εν καρδίᾳ καθαυῇ, δεῦτε συνδράμωμεν πιστοί, Ἀναργύρων τῶν σοφῶν, τῇ πανενδόξῳ ἐορτῇ· καὶ ἐν ὁδαῖς ἁσμάτων αὐτοὺς δοξάσωμεν· μεγάλως γὰρ αὐτοὺς Χριστὸς ἐδόξασε, καὶ κόσμου ἰατροὺς, θεοὺς ἀνέδειξεν, οἱ τῇ αὐτοῦ δυνάμει ὀπλισθέντες, θαυματουργοῦντες οὐ παύονται, πάθῃ ποικίλῃ, τῶν ἀσθενούντων, παροδόξως ἰώμενοι.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εορτάζει σήμερον ἡ οἰκουμένη, τὴν παιδρὰν πανήγυριν, τῶν Ἀναργύρων τῶν σοφῶν, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζουσα, δυὰς ἁγία, ἡμῖν ἀεὶ πρόστηθι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὰς ἀχράντους χειράς σου Παρθενομήτορ ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τοὺς πεποιδότας ἐπὶ σέ· καὶ τῷ υἱῷ σου κραυγάζοντας, πᾶσι παράσχου Χριστὲ τὰ ἑλέη σου.

Οἱ ἀναβαθμοί, Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου

Προκείμειον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχος. Τοῖς ἁγίοις ἐν τῇ γλ' αὐτοῦ θαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τὸ Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ δώσουσι, παραδίδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακὰς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον, θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἣ οὐδυνήσονται ἀντιπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντιζείμενοι ὑμῖν, παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ θριξέτω ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται· ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Εἰτα ὁ μ'. Δόξα, Ταῖς τῶν Ἀναργύρων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἰτα στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῶν Ἀγίων. Ἦχος πλ. β',

Δεῦτε πιστοὶ σήμερον, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ φαιδρῶς ἐορτάσωμεν, τὴν πάμφωτον μνήμην τῶν σοφωτάτων Ἀναργύρων, καὶ χαρμονικῶς αὐτοῖς ἐκβοήσωμεν· χαίrete στραπῶται τοῦ Χριστοῦ γενναιοτάτοι· χαίrete Κοσμὰ λαμπρῶς διαγέστατε, χαίrete Λαμψανὲ πανάριστοι, χαίrete ἄμφω ξυνωρίς ὁμότροπε, καὶ ἱατροὶ ποικίλων νοσημάτων, μὴ παύσητε πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μετὰ πόθου ἐκτελούντων ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου.

Οἱ κανόνες. Προῶτον τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἔξ.

εἰτα τῶν Ἀγίων οἱ δύο κανόνες εἰς ἡ'

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος δ'.

Ανοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ βασιλίδι μητρὶ καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἔσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Αἰς.

Σὸ μόνη ἀντίληψις, καταφυγὴ καὶ συντήρησις, τῶν δούλων σου πέφυκας θεογεννήτορ ἁγνή, διὰ τοῦτό σοι προσπίπτω καὶ κραυγάζω, σῶσόν με τὸν ἄθλιον, τῇ συμπαθείᾳ σου.

καὶ Α

Αἱ πράξεις αἱ κρύφιοι, τὸ συνειδὸς μου μαστίζουσι, πρὸ προσώπου φέρουσαι, τούτου τὸν ἔλεγχον, σπεῦσον Δέσποινα, βοήθεια γενοῦ μοι πρὸ τῆς τελειώσεως, ἔῃσαι καὶ σῶσόν με.

Αγίασον Δέσποινα, τὴν μολυνθεῖσαν καρδίαν μου, ἢ τὸν ὑπερῷον Λόγον κηύσασα καὶ ὑπάρχουσα πασῶν ἁγιοτέρα, τῶν ἄνω δυνάμεων μόνη πανύμνητε.

Εν σοὶ τὰς ἐλπίδας μου, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα, καὶ πρὸς σὲ τὴν εὐσπλαγγχον, πίστει κατέφυγον, μὴ παρίδης με, ἐλπίς ἀπελπισμένων, ἀλλ' ὥς παντοδύναμος, πρόφθασον σῶσόν με.

Ὁ κανὼν τῶν Ἀγίων. Ἦχος ὁ αὐτός. Τῷ ὁδηγήσαντι.

Τοὺς ἐκ Θεοῦ δεδομένους, πᾶσιν ἡμῖν χάριτι, θαυματοουργοὺς καὶ ἱατροὺς, τῆς ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, τῶν εὐσεβῶν τὸ κραταίωμα, σήμερον ἀγαλλιᾶσεως, φωναῖς ὑμνολογήσωμεν.

Οὕτω βυθῷ νοσημάτων, καὶ χαλεπῷ, τρικυμιζόμενοι πάντοτε. δεῦτε λιμένι προσέλθωμεν χαίροντες, τῶν Ἀναργύρων ἰατροῶν, ὅπως σωθῆμεν.

Οἶκος δειχθέντες, τοῦ θείου καὶ παντουργοῦ πνεύματος, ταῖς ὑπερφάνοις ἀρεταῖς τοῦτον ἡμῖν παμμακάριστοι, τὸν θεῖον οἶκον δεικνύετε πέλαγος, ταῖς ἐπισκέψεσιν ὑμῶν θείων ἰάσεων.

Θεοτοκίον.

Σὲ τοῦ Θεοῦ τὸ χωρίον, τὴν νοητὴν τράπεζαν, τὴν καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, τὴν εὐδιάβατον γέφυραν, καὶ ἀδιάσειστον κλίμακα, ἄχραντε, αἱ γενεαὶ τῶν γενεῶν πόθῳ μακαρίζομεν.

Ἔτερος κανὼν, Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Δίδου μοι λόγον βασιλεῦ οὐράνιε, τοῦ ἀνυμνήσαι τοὺς σοὺς, Χριστὲ Ἀναργύρους, τοὺς ἐν κόσμῳ λάμπαντας, δίκην φωστήρων χάριτι, παρὰ σοῦ τῇ δοθείᾳ, καὶ τὴν ψυχὴν μου καταύγασον, τὴν ἐσκοτισμένην τοῖς πάθεσι.

Δυσσεπτή τῶν Ἀναργύρων ἔνδοξε τῆς ἐκκλησίας Χριστοῦ, λαμπτήρες οἱ θεοὶ, οἱ γῆν οὐρανῶσαντες, ταῖς διδαχαῖς θεόσοφοι, αἰς πολλοὺς ἐκ τῆς πλάνης, τῆς τῶν εἰδώλων ἐστρέψατε, πρὸς θεογνωσίαν πανόλβιοι.

Δυναμωθέντες τοῦ Χριστοῦ τῇ χάριτι θεῖοι Ἀνάγκυροι, πᾶσαν τῶν δαιμόνων, τὴν ἰσχὺν ἐλύσατε, καὶ ἰατροὶ ἐδείχθητε νοσημάτων ποικίλων, ψυχῆς ὁμοῦ τε καὶ σώματος, πᾶσι τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι.

Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεκάγκωται, καὶ δι' ἡμᾶς ὥφθη κατ' ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευσεν, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με πάντα γινε, σῶσαι καὶ κολάσεως ρύσασθαι.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θιάσον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Δίς.

Α τὴν δρόσον τῆς σῆς μοι εὐσπλαγγνίας παράσχου πανάμωμε, ἀγνή, τῆς ἁμαρτίας καύσωσι τηκομένη καὶ θλίψεων, ψυχὴν ἐπαναψύχουσα, καὶ τὴν καρδίαν μου εὐφραίνουσα.

Α Νοὺς μου τὸ σκότος Θεοτόκε, φωτὶ τῷ ἐν σοὶ ὡς ἀγαθὴ, ἐκδυσσωπῶ διάλυσον, καὶ μετανοίας δάκρυσι, ριφθῆναι με ἀξίωσον ὡς συμπαθὴς καὶ πολυέλεος.

Α Ρανίσιν ἐλέους σου Παρθένε, τοὺς ἀνθρακας σβέσον τῶν ἐμῶν, παθῶν θεοχαρίτωτε, καὶ ἐσβεσμένον ἄναψον, τὸν λύχνον τῆς καρδίας μου, χρυσὴ λυχνία ὑπάρχουσα.

Χ εἰμάζει με κλύδων ἁμαρτίας, καὶ σάλος ἀτόπων λογισμῶν σπλαγγνίσθητι πανάμωμε καὶ χεῖρα βοηθείας μοι, ὡς ἐλεῆμων ἐκτεῖνον, ὅπως σωζόμενος γεραίρω σε.

Ἄλλος. Ὁ στερεὼν θρονήν.

Δ υὰς σεπτὴ θεῶν Ἀναγκύρων, ταῖς τρισηλίοις λάμπεισι, κατανυγασθεῖσα πανευκλεῶς, ἱαμάτων δαδουχίαις, φωταγωγεῖ τὰ πέρατα, εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Α γγελικαῖς χορείαις συνημμένοι, καὶ παρεστῶτες ἅγιοι, θρόνῳ δόξης πανευκλεῶς, ἐπισκέπτεσθε τοὺς κάτω, ἐν συμπαθείᾳ, πάντοτε δεινῶν ἐξαιρούμενοι.

Τριαδικῶς τὴν θεῖαν μοναρχίαν, θεολογοῦντες ἅγιοι, ἐπολιτεύσασθε ἐπὶ γῆς ὡς περ ἄγγελοι, τὸ θεῖον ἀποπληροῦντες βούλημα, καὶ νῦν μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Ο φοβερὸς ταῖς ἄνω στρατηγίαις, ἐν σοὶ ἀφράστως ὤκησε καθαρωτέραν εὐρηκῶς, ὁρατῆς καὶ νοουμένης, ἀγνή Παρθένε φύσεως, διό σε μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Ο σεπτὸς ναὸς ὑμῶν, θεῖοι Ἀνάγκυροι κέκτηται, παρὰ Θεοῦ χάριν καὶ ὑγείαν, τοῖς νοσοῦσι βραβεύεται.

Α γιοι Ἀνάγκυροι, χριστιανοῖς ἀεὶ πάρεστε, καὶ δωρεὰν, ἐξιᾶσθε τούτων τὰ ποικίλα νοσήματα.

Κ οσμᾶ ἀγιώτατε, Δαμιανέ τε πανάριστε, κάμφθητε νῦν, τῇ ταλαιπωρίᾳ, τῶν βροτῶν παναιοῖδιοι.

Θεοτοκίον.

Σ τηρόν μου τὸν τάραχον, τῶν λογισμῶν ἀγνή Δέσποινα· παῦσον ψυχῆς, πᾶσαν ἀθυμίαν τὸν Χριστὸν ἡ κηύσασα.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ι αμάτων φωστήρες θαυματουργοί, καὶ θαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοὶ πᾶσιν ἀνεδείχθητε, τῇ τοῦ πνεύματος χάριτι· τῶν γὰρ παθῶν τὴν φλόγα, τῇ πίστει δροσιζόντες, τῶν πιστῶν ἐν ταύτῃ τὸ φρόνημα θάλλετε· ὅθεν ἰατροῖον, τῶν ψυχῶν κεκτημένοι, τὸν θεῖον ναὸν ὑμῶν, θεοφόροι Ἀνάγκυροι· διὰ τοῦτο βοῶμεν ὑμῖν. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσιν πότφ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Εἰς τοὺς. Ἦχος γ'. Τὴν ωραιότητα.

Φ αιδρὰ πανήγυρις, δεῦτε συνδράμωμεν, πιστῶς φιλέοργοι, καὶ ἐκβοήσωμεν, θεῖοι Ἀνάγκυροι Κοσμᾶ, σὺν Δαμιανῷ τῷ κλεινῷ. Πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἀλγιδόνας σωματίων τε, τάχει ἐξιᾶσασθε, ἐνεργείᾳ τοῦ πνεύματος, δωρεὰν γὰρ ἐκ Θεοῦ λαμβάνοντες, δωρεὰν τε ὑμεῖς δίδοσθε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν νεκρωθεῖσαν μου τοῖς παραπτώμασι, ψυχὴν πανάμωμε, Δέσποινα ζώωσον, ὥς παρρησίαν μητρικὴν, πρὸς τὸν υἱόν σου ἔχουσα· σὺ γὰρ μόνῃ ἔτεκες, ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, Λόγον τὸν συνάναρχον, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ, διδόντα αἰεὶ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλὴν, τὴν ἐκ τῆς παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκχαύαζε, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Δίς.

Α Η πανυπερθαύματος μήτηρ Θεοῦ, λάμπων μετανοίας ἀκτῖνά μοι, λῦσον τὸν ζόφον τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, καὶ πονηροῦς ἀφάνισον, διαλογισμοὺς τῆς καρδίας μου.

Α Σ ἐ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῶν, πίστει ἱκετεύω· καὶ δέομαι, ὥς ἐλεῆμων ἱλεῶν μοι τὸν κριτὴν, καὶ σὸν υἱὸν ἀπεργάσαι, ὅπως ἐν αἰνέσει δοξάζω σε.

Α Τὴν τεταπεινωμένην μόνῃ ἀγνί, καὶ λελερωμένην καρδίαν μου, ταῖς ἀκαθάρτοις τῶν ποθῶν ἐπαγωγαῖς, ὥς ἱατρὸς θεράπευσον, καὶ χειρὸς δαιμόνων ἐξάρπασον.

Α Σ κέπη καὶ ἀντίληψις, καταφυγὴ, γενοῦ μοι Παρθένε τῷ δούλῳ σου, καὶ λύτρωσάι με τῆς γενένης τοῦ πυρός, τὸν καταδίκης ἄξιον, ὅπως αἰωνίως δοξάζω σε.

Ἄλλος. Εἰσακήκου ὁ Θεὸς τὴν ἀκοήν.

Λ Α φθαρσίας καταστολὴν ἐνδεδυμένοι, τῇ ἀπεκδύσει τοῦ γεώδους σκήνους ἅγιοι, σὺν ἀγγέλοις πάντοτε, τῷ τῆς Τριάδος θρόνῳ παρίστασθε.

Λ Π ολυώδυνα τῶν ψυχῶν ἱάσθε πάθη, καὶ ἀρρωστίας τῶν σωμάτων θεραπεύετε, εὐκλεεῖς Ἀνάργυροι, ῥῶσιν χαριζόμενοι καὶ τῶν λυπούντων πάντων ἀνάκλησιν.

Λ Τ οὺς προστρέχοντας εὐσεβῶς ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ ὑμῶν, ἐπισκέψασθε Ἀνάργυροι, ῥῶσιν χαριζόμενοι, καὶ τῶν λυπούντων πάντων ἀνάψυσιν.

Θεοτοκίον.

✓ Η λαμπὰς τοῦ θεοῦ φωτὸς, ἡ ἀνωτέρα πάντων, ἡ τὸν ἄνθρωπον θεώσασα, ὥς Θεὸν κηρύσασα, ἡ Θεοτόκος δοξάζεται.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ε ξ ἀπαλῶν, ὀνύχων θεοῖ Ἀνάργυροι, τὸν σωτήρα καὶ Θεὸν ποθήσαντες, τὰ δὲ τεργνὰ βίου τοῦ φθαρτοῦ, σαφῶς παριδόντες, τῶν ἄνω ἐπαπολαύετε, καὶ νῦν σὺν τοῖς ἀγγέλοις ἐκβοᾶτε ἀπαύστως, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Π ᾶς εἰσιών. ἐν πίστει καθυγιαίνεται, τῷ τεμένει, ὑμῶν παμμακάριστοι τῷ ὄντι, γὰρ πνεύματος πλουτεῖ Σιλωὰμ ὥς ἄλλη, πηγὴ χάριν καὶ δύναμιν, καὶ σώζει ἐκ κινδύνων, τοὺς πιστοὺς ἐκβοῶντας, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Τ οὺς τὴν ὑμῶν, θεῖαν πανήγυριν ἅγιοι, ἐκτελοῦντας ῥύσασθε κολάσεως, καὶ προσβολῶν, τῶν τοῦ πονηροῦ, βλάβης τε παντοίας, καὶ ἐπηρείας καὶ θλίψεως. προθύμως ἵνα πάντες, τῷ Θεῷ ἐκβοῶμεν· τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Μ ετὰ πασῶν, τῶν οὐρανίων δυνάμεων, μετὰ πάντων Δέσποινα πανάμωμε τῶν προφητῶν, καὶ τῶν ἀθλητῶν, καὶ τῶν ἀποστόλων, καὶ τῶν ὁσίων ἱκέτευσέ, τυχεῖν με σωτηρίας, τὸν πολλὰ ἁμαρτόντα, καὶ ῥυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ε ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Δίς.

Α Νεκρούμενος πάθεσι καὶ λογισμοῖς πανάμωμε, πρὸς τοὺς οἰκτιροὺς σου καταφεύγω, πρὸς τὴν θερμὴν σου προστρέχω Δέσποινα, σκέπη καὶ βοήθειαν ζώην, μόνῃ ἡ κηρύσασα, τὴν καρδίαν μου ζώωσον.

Α Ρ όμφαίᾳ τρωθέντα με, τῆς ἁμαρτίας ἴασαι, τῷ δραστηκωτάτῳ σου φαρμάκῳ, ἡ τὸν Σωτήρα τεκοῦσα Κύριον, λόγῃ τὸν τρωθέντα δι' ἐμέ, Ἀχραντε καὶ τρώσαντα, τὴν καρδίαν τοῦ ὀφειούς.

Α Νούς μου θεράπευσον, τὰς ἐκτροπὰς πανάγωμε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς ῥαθυμίας σκότος ἀπέλασον, ὅπως εὐχαρίστως ἀνυμνῶ, πόθω καὶ γεραίρω σε, τὴν θερμὴν μου ἀντίληπν.

Α Ἰάσεων νάματα, ὁμβροῖεις Ἀειπάθηνε, πᾶσι τοῖς νοσοῦσιν ὡς νεφέλῃ, ἔμψυχος ὄντως τοῦ βασιλέως Χριστοῦ· ὅθεν δυσωπῶ σε ἐκτενῶς, δρόσον ἱαμάτων μοι, ἀσθενοῦντι κατὰπεμψον.

Ἄλλος. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

✓ Α νατολῆς ὁρμώμενοι, τῆς ὄντως φωτοδότιδος, οἱ εὐκλεεῖς Χριστοῦ Ἀνάργυροι, φωτίζουν τὸν κόσμον, ἱαμάτων λάμψεσι, καὶ τὸ σκότος λύουσι τῶν παθῶν τὸ χαλεπόν.

✓ Ο ἰ νόσοις χεμαζόμενοι, καὶ πάθει ποντοῦμενοι, καὶ τρικυμίας βυθιζόμενοι, ἀμέτρων συμπτωμάτων, δεῦτε καταφύγωμεν, τῷ λιμένι χαίροντες, τῶν πανσόφων ἱατρῶν.

✓ Τ ριάδα τὴν ὑπέρθεον, ποιήσαντες οἱ ἅγιοι, ταύτης θεράποντες ἐδείχθησαν, διὸ ἐν συμπαθείᾳ, πάντων θεραπεύουσι, τὰ δεινὰ νοσήματα, θαυμαζόμενοι αἰ.

Θεοτοκίον.

✓ Α νάτειλόν μοι Δέσποινα, ἀκτίνα θείας γνώσεως τῷ ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας δεινῶς συνεχομένῳ καὶ πρὸς φῶς ὁδηγῶν, μετανοίας ἄχραντε, πύλη οὐσα τοῦ φωτός.

Ἄλλος. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Π ολυώδυνα πάθη, ἐξιάσθε ὀξέως, σοφοὶ Ἀνάργυροι καὶ τὴν εὐρωστίαν, τοῖς νοσοῦσιν ἐτοίμως χαρίζεσθε, καὶ γὰρ ὁ Δεσπότης, Χριστὸς ὑμῖν ἐπιβραβεύει, ἱαμάτων τὴν χάριν πανόλβιοι.

Τ οὺς τὴν μνήμην τελοῦντας, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντας ὑμῶν τὴν ἄθλησιν, κατὰ πάντα τρόπον, καὶ καιρὸν ἐπισκέψασθε ἅγιοι, ἐξ ἀνάγκης πάσης, καὶ ἐπηρείας τῶν δαιμόνων, θείῳ σθένει αὐτοὺς διασφύζοντες.

Ο ὑμῶν θεῖος οἶκος, ἱατρεῖον τυγχάνει Χριστοῦ τῇ χάριτι· τυφλοῖς γὰρ τὸ βλέπειν, καὶ βαδίζειν χωλοῖς σαφῶς δίδοται, φωνὴ δὲ ἀλάλοισ καὶ παρειμένοις εὐτονία, τῇ ὑμῶν ἐπισκέψει χαρίζεται.

Θεοτοκίον.

Ο Θεοῦ Θεὸς λόγος, σάρκα ἀνελάβετο, ἔννοιαν καὶ ἔμψυχον, ἐκ σοῦ Παναγία, καὶ δι' οἶκτον ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ ἐθέλωσέ με, τὸν παραβάσει ἀποσθέντα, ὃν ἰκέτευε σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα. Ὠδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

Τ ἡν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Δίς.

✓ Η μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς λιμένα κατεύθυνον, τῆς σωτηρίας μόνη θεοχαρίτωτε.

✓ Α ογοθεσίῳ με πάναγνε, ἐν ὥρᾳ τῇ φρικτῇ σὺ ἐξάρπασον. τῆς τῶν δαιμόνων τε, δεινῆς ἀπάτης καὶ κρίσεως, πυρὸς με ρυομένη, τοῦ αἰωνίζοντος.

✓ Υ μνολογῶ σε πανύμνητε, δοξάζω τὰ σεπτὰ μεγαλεῖά σου· τῶν ἀκαθάρτων με, διὸ παθῶν ἐλευθέρωσον, καὶ τῆς ἀφράστου δόξης με καταξίωσον.

✓ Υ μνεῖν σε χρέος ὀφείλομεν, ἀλλ' ὄντως πρὸς ἄξιαν οὐ σθένομεν, διὸ θαυμάζοντες, σιγῇ τιμῶμεν τὸ ἀφραστον, φρικτῶς ἐν σοὶ Παρθένε πραχθὲν μυστήριον.

Ἄλλος. Ζάλη με λογισμῶν καταλαβόντα.

✓ Β ρύοντες ὡς πηγὰι τοῦ σωτηρίου, ἰάσεων νάματα, ἐκπλύνετε πάντα ρυπον, νοσημάτων ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, Ἀνάργυροι φωστήρες, τῆς οἰκουμένης ὑπέρλαμπροι.

✓ Α γιος ὁ ναὸς ὑμῶν ὑπάρχει, θαυμασίοις κοσμούμενος καὶ σημείοις, ἐν ᾧ πᾶς τις προστρέχων ἐκ ψυχῆς, κομίζεται ῥῶσιν, χρεωστικῶς μακαρίζων ὑμᾶς.

✓ Ω δὺο ἐκλάμπετε ἀστέρες, ἐν τῷ στερεώματι τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, καὶ φωτίζετε ταύτην εὐσεβῶς, ἀκτίσιν ἱαμάτων θαυματουργοὶ μεγαλάνυμοι.

Θεοτοκίον.

✓ Σῶσόν με ἡ τεκοῦσα τὸν σωτήρα, βυθὸς γὰρ συνταράσσει με ἁμαρτημάτων, καὶ χεimiάζει με κλυδώνιον ἡδονῶν, καὶ ζάλη τὸν πνευμάτων, τῆς πονηρίας ἐκθλίβει με.

Ἄλλος. Πάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἡ τῶν λειψάνων ὑμῶν, σωρὸς κατευοδιάζουσα, τὴν ἐκκλησίαν Χριστοῦ, Ἀναργυροὶ ἔνδοξοι, συγκαλεῖται ἅπαντας, πρὸς τὴν εὐωδίαν, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Χαίροις Κοσμᾶ ἐκλεκτέ, Δαμιανέ τε πανάριστε, χαίροις δυὰς φωταυγῆς, ξυνωρὶς θεόστεπτε, ἐκκλησίας ἡδυσμα, χαίροις ξεῦγος θεῖον, καὶ τοῦ κόσμου ἀγαλλίαμα.

Κινδύνων παντοδαπῶν, καὶ ζάλης καὶ περιστάσεως, λιμοῦ λοιμοῦ τε ὁρμῆς, ἀθέων Ἀναργυροὶ, καὶ πάσης κακώσεως, σπεύσαι ἔξελεσθαι, τοὺς τιμῶντας ὑμᾶς ἄγιοι.

Θεοτοκίον.

Συνεῖληφας ἀληθῶς, τὸν θεῖον Λόγον ἐν μήτρᾳ, καὶ τοῦτον ὑπερφύως, πανάμωμε τέτοκας, ὃν λιταῖς ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν κυρίως Θεοτόκον ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον τῶν Ἀγίων. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.

Τῶν Ἀναργύρων τῶν σοφῶν τὴν μνήμην σήμερον, τελειωσάντων εὐκλεῶς τὸ ζῆν ἐν τῇ Ρώμῃ, τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα διὰ τὸ κηρύττειν, ἀνυμνήσωμεν φιλέοργοι γηθόμενοι, καὶ προσπέσωμεν αὐτοῖς θερμῶς ἐκ πίστεως, ἀνακράζοντες, δυὰς χαῖρε πανθαύμαστε.

Κοντάκιον ἕτερον. Ἦχος β'.

✓ Οἱ τὴν χάριν λαβόντες τῶν ἱαμάτων, ἐφαπλοῦτε τὴν ρῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, ἱατροὶ θαυματουργοὶ ἔνδοξοι, ἀλλὰ τῇ ὑμῶν ἐπισκέψει, καὶ τῶν πολέμιων τὰ θρόσση κατεβάλετε, τὸν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασι.

Ὁ Οἶκος.

✓ Πάσης συνέσεως καὶ σοφίας, ὑπέρκειται ὁ λόγος τῶν σοφῶν ἱατρῶν τὴν ρῶσιν γὰρ δωρεῖται πᾶσιν ἀφθόνως ὅθεν καί μοι

διηγῆσεως χάριν δεδώρηται. ὑμῆσαι ὡς θεοφόρους εὐαρέστους, Χριστοῦ καὶ θεράποντας, ἱαμάτων πλήθη παρέχοντας ἀληθινῶν γὰρ πάντας λυτροῦνται, τὸν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασι.

Μὴν Ἰούλιος, ἔχων ἡμέρας λα' ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιδ' καὶ ἡ νύξ ὥρας ι' Εἰς τὴν πρώτην τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ ἱερατικῶν Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, τῶν ἐν Ρώμῃ τελειωθέντων.

Στίχοι.

Κοσμᾶν γεραίρω σὺν Δαμιανῷ ἅμα,
Σοφοὺς ἱατροὺς, καὶ λόγου Θεοῦ φίλους·

Οἱ τὸν βίον ἔλειψαν ἐν Ρώμῃς ὄρει

Κοσμάς Δαμιανός τε πέτρησι δόλῳ κτάνθησαν.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Καρίνου τοῦ βασιλέως, ἱατροὶ τὴν τέχνην, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι τὰς ἰάσεις παρέχοντες καὶ μισθὸν τῆς ἱατρικῆς αἰτοῦντες, τὴν εἰς Χριστὸν τῶν θεραπευομένων ὁμολογίαν, καὶ πίστιν, καὶ μηδὲν ἕτερον κομιζόμενοι, διαβληθέντες οὖν τῷ βασιλεῖ, ὡς μαγικὴ τέχνη τὰς θεραπείας ποιοῦσιν, ἑτέρων δι' αὐτοὺς ἀγομένων παρέδωκαν ἑαυτοὺς, ἀρνήσασθαι δὲ τὸν Χριστὸν μὴ πεισθέντες, μάλιστα καὶ τὸν βασιλεῖα Καρίνον τῆς δυσσεβείας ἀπήλλαξαν, ἰάσεως τῆς παρὰ τῶν ἁγίων τυχόντα, ἐν γὰρ τῷ ἐρωτᾶν αὐτοὺς, καὶ τὰ δεινότερα ἀπειλεῖν, ἡ τοῦ προσώπου αὐτοῦ θέσις ἐκτραχηλισθεῖσα, ἐπὶ νῶτον αὐτοῦ διεστράφη, καὶ ἐπὶ τοῦτο οἱ παρεστώτες ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, μετὰ πάντων τῶν οἰκεῖων αὐτοῦ τὸν Χριστὸν ὁμολόγησεν, καὶ τοὺς ἁγίους ἐντίμως ἐν τοῖς ἰδίοις ἐξέπεμψεν. Ὑστερον δὲ ὁ ἐπιστατὴν αὐτοὺς τῆς κατ' αὐτῶν τέχνης φθονήσας αὐτοὺς, ἐπὶ τι ὄρος ἀνήγαγεν, ὡς πρὸς συλλογὴν, δὴθεν ἱατρικῶν, καὶ λίθοις ἀνείλεν αὐτοὺς.

✓ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ συστησαμένου τὴν μονὴν τοῦ Βαθέως Ρύακος.

✓ Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς ἄμην.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔφαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Δίς.

Αναλλοιώτον τεκοῦσα μόνη Κύριον, θεοχαρίτωτε, τῇ παναλκίᾳ δεξιᾷ, τὸν νοῦν ἀλλοιωσαί μου αὐτὸν ἱκέτευε, πρὸς τὰ κρείττονα, δεινῶς περιτρεπόμενον, τῶν δαιμόνων ἐπηρεΐας.

Αβασίλισσα παρθένος ἡ κηύσασα, τὸν βασιλέα Χριστόν, οἰκτείρησον σῶσόν με, κλονούμενον πάθεσι, πίστει στερέωσον καὶ ὁδήγησον, πρὸς σωτηρίας τρίβον με, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Αλαστήριόν μοι φάνηθι, πανάμωμε, πρὸς τὸν τεχθέντα ἐκ σοῦ, ἀποκοπὰς χαλεπῶν, χρεῶν προξενουσά μοι, καὶ βασιλείας Θεοῦ θείαν εἰσοδόν, καὶ τῆς τρυφῆς ἀπόλαυσιν καὶ φωτὸς τὴν μετουσίαν.

Απαναμώμητε Μαρία, καὶ ἀσύγκριτε τῇ ἀγιότητι, ἡ τὸν Θεὸν ἐν σαρκί, Παρθένε κηύσασα, ἀπειραγάμως ἀγνή, αὐτῷ προσβενε, παντοίας με κακώσεως, καὶ κολάσεως ρυσθῆναι.

Ἄλλος. Τὸ πρὶν εἰκόνι τῇ χρυσῇ.

✓ **Ο** λαὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, συναθροισζόμενος πίστει, ἐν τῷ τεμένει ὑμῶν μακάριοι, τὰς δωρεὰς ὑμῶν καταγγέλλει, τὰς ἰσχύεις ἀνυμνεῖ, ἀνευφημεῖ περιφανῶς, τὸν τρόπον τὸν ἑνθεον, καὶ μακαρίζει αἰετὴν πολυτείαν τὴν σεπτήν.

✓ **Δ**εῦτε ἴδωμεν τὴν πηγὴν, πίστει θαυμάτων ρεῖθρα πηγάζουσιν, καὶ τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ ἐκβοήσωμεν ὁμοῦ ὡς θαυμαστός εἰ ὁ Θεός, παράδοξα τέρατα, ἐπιτελῶν ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τῶν σῶν θεραπευτῶν.

✓ **Ω**ραιώθη ὁ ναὸς τῶν ἱερῶν Ἀναργύρων, ἐν θαυμασίοις πολλοῖς καὶ τέρασιν· ἐν ᾧ ποικίλα ἰῶνται πάθη τῶν ἐν πίστει ἀκλινεῖ, προσερχομένων ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν Θεῷ ἄνεσιν ὀναπεμπόντων αἰετῶν, ὡς χορηγὸς τῶν ἀγαθῶν.

Θεοτοκίον,

✓ **Κ**αταβήσεται Χριστός, ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον, ἐν τῇ γαστρὶ σου θεοχαρίτωτε, καὶ τοὺς χειμάρρους τῆς ἀνομίας, καταπαύσει ὡς Θεός, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν πηγάζει τοῖς μέλλουσιν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Δεῦτε πιστοὶ ἐνθέοις ὑμνοῖς, ἀνυμνήσωμεν τοὺς θεοὺς Ἀναργύρους, τῷ πανσέπτῳ αὐτῶν τεμένει εἰσιόντες, καὶ σὺν αὐτοῖς βοήσωμεν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θαύματα ἀπειρα πηγάζει, ἡ πανσέβαστος σοφὸς τῶν Ἀναργύρων, τοῖς ἐν πίστει θεομῇ, καὶ προσιοῦσι καὶ ἐκ καρδίας κράζουσιν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεὶς Κοσμῷ Δαμιανέ τε, στρατιῶται Χριστοῦ τοῦ παμβασιλέως, τοὺς ὑμνητὰς ὑμῶν τηρήσατε, ἐκ παντοίας βλάβης, καὶ ἀρρωστημάτων ποικίλως συμβαινόντων.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με μήτηρ τοῦ σωτῆρος, συνεχόμενον βυθῷ ἁμαρτημάτων, καὶ παντοίας ἐχθροῦ ἐξάρπασον κακίας, ἵνα τὴν σὺν σωζόμενος μεγαλύνω προστασίαν.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ Κτίσει.

Ὡδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ πόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυποῦμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου μένην ἅπασαν ἐγείρει ψάλλειν σοι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἶς.

Ασώτως τὸν βίον διανύσας, καὶ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν ἐργασάμενος, τρέμω τὸ κριτήριον, τὴν φοβερὴν ἐξέτασιν, καὶ τὴν δεινὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης μου, ἐλέησον κόρη τὴν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, συγχώρησιν παράσχου. *ΕΝ Οἷ Πᾶσαν ἐστὶν ἀνέλεος*

Αφάτης ἀγγέλων ὑπερτέρα, Θεὸν ἀπορρήτως σωματώσασα, τοῦτον οὖν ἱκέτευε, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν σαρκικῶν ἀνώτερον, γενέσθαι με πειρασμῶν, καὶ κρίσεως μελλούσης ρυσθῆναι, καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀξιωθῆναι.

Αμαμάτων με πλήρωσον Παρθένε, ἐνθέων ἡ τὴν πηγὴν κυφορήσασα, λύτρωσον τοῦ καύσωνος, τῶν ἁμαρτημάτων με καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον καὶ σωτηρίαν ἀγνή, ὅπως ἔδω, πᾶσι τὰ θαυμάσια, καὶ γεραίρω σου πόθῳ τὴν δύναμιν.

Ἄλλος. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

✓ **Ν**ῦν οἰκοῦντες ἐν οὐρανοῖς, ἐκτίσασθε πολίτευμα σαφῶς, ἀγωνισάμενοι καλῶς, καὶ τὸν ὄφιν καταβαλῶντες, καὶ χάριν λαβόντες, τοῦ ἰᾶσθαι βροτῶν νοσήματα, εἰς δόξαν καὶ αἶνον Ἀνάγκυροι Κυρίου.

✓ **Δ**ιανοίγετε ὀφθαλμούς, Ἅγιοι ἐντεύξει πρὸς Θεόν, χωλοῖς παρέχετε σαφῶς εὐδρομίαν, καὶ παρειμένοις ὑγείαν τελείαν. θαυμαζόμενοι πίστει Ἀνάγκυροι ὅθεν κατὰ χρέος ὑμᾶς ἀνευφημοῦμεν.

✓ **Ω**ς παράδεισος νοητός. Ἅγιοι γνωρίζεται ἡμῖν οὗτος ὁ οἶκος μυστικὴν εὐωδίαν ἀει προσφέρων τὴν ἔνθεον χάριν, ἣν ἡμῖν Ἰησοῦς ἐχαρίσατο, κατεπωδιάζων ἡμῶν τὰς διανοίας.

Θεοτοκίον.

✓ **Ε**ξ αἱμάτων σου ἱερῶν, σσεσάρκωται ὁ πλαστοουργὸς πάντων, καὶ σοῦ προήλθεν ἐκ γαστρὸς, σὲ παρθένον διαφυλάξας, ὃ θαῦμα θαυμάτων, ὃ καινῶν μυστηρίων φανέρωσις, ἐν σοὶ πεπραγμένων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμνον.

Φωτοφανὴς ἀνέτειλεν, ἡ ὑμῶν μνήμη Ἅγιου καὶ θεολαμπὴς ἡ ἑορτὴ ἐπέλαμψε, φωτίζει γὰρ ἅπαντας, ἀκτίσι τῶν ἰάσεων, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις, διεγείρει κραυγάζειν, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε πιστοὶ κατίδωμεν, τὴν ἀείροον, τὴν τῶν ἱαμάτων ὀχέτους προορέουσιν, ἀφθόνως τοῖς πάσχουσι, δεινοῖς τοῖς ἀρρωστήμασι, καὶ τῶν Ἀναγκύρων τὴν ὑπέρφωτον μνήμην, αἰνέσωμεν συμφώνως, τὸν Χριστὸν ἀνυμνοῦντες, τὸν δόντα τούτοις χάριν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν οὐρανοῖς οἱ Ἅγιοι, τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, καὶ τὸν θησαν-ρὸν τὸν ἄστυον ἐπλούτησαν, καὶ τοῦτον τοῖς χρήζουσιν, ἀφθόνως διανέμουσι, καὶ τὴν δωρεὰν ἣν ἐκ Θεοῦ εἰλήφασιν, παρέχουσι τοῖς οὖσι, δωρεὰν ἐν ἀνάγκαις, ὡς ἐν εὐαγγελίοις, ὁ Κύριος ἀγγέλλει.

Θεοτοκίον

Νομοθετῶν εὐσέβειαν, καὶ διδάσκων μετάνοιαν, ὁ Ἐμμανουήλ, ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐπέφανεν ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, ὑπεραγία Δέσποινα τῆς δικαιοσύνης ὑπανοίξαι μοι πύλας, καὶ σῶσαι με βωδῶντα, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Απας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδοχούμενος· πανηγυρίζτω δέ, αὐτῶν νόον φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω, χαίροις παμμακάριστε, Θεοτοκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Δίς.

Στήσον τὴν νομὴν, τὴν τῆς ἁμαρτίας μου θεοχαρίτωτε, τὴν λυμαινομένην μου, ψυχὴν καὶ σῶμα, καὶ τὴν διάνοιαν, τῇ πανθενεὶ πρεσβείᾳ τε καὶ προστασίᾳ σου, θεραπείαν διδοῦσα σωτήριοιον τοῦ Δεσπότη τοῦ φόβου τὸν ἄχραντον.

Σὺ μου φωτισμός, σὺ μου ἀπολύτρωσις καὶ συμμαχία μου, σὺ δόξα καὶ καύχημα, καὶ προσδοκία καὶ σωτηρία μου, ὑπάρχεις παντευλόγητε, καὶ σὲ πιστῶς προσκυνῶ, καὶ βοῶ σοι, σῶσόν με τὸν ἄθλιον, τὸν ἀφρόνως Θεοῦ μακρυνόμενον.

Σῶσόν με ἀγνή, σωτήρα ζηήσασα, καὶ πανοικτίρονα, οἰκτείρον τὸν δοῦλόν σου, πρὸς μετάνοιαν τρίβους ὁδήγησον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον, τῆς αὐτοῦ δὲ λύτρωσαι ἐνέδρας με, καὶ πυρὸς αἰωνίου ἐξάρπασον.

Νοῦς ἀδυνατεῖ, καὶ πᾶσα διάνοια, ἱλιγγᾷ γηγενῶν, σὲ τὴν ὑπεραίρουσαν, καὶ τοὺς ἀγγέλους ἐν ἀγιότητι, καὶ Σεραφεῖμ ἐπέκεινα, καὶ Χερουβὶμ ἀνυμνεῖν, Παναγία ὅθεν εὐφημοῦντές σε τοῦ ἀγγέλου τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Ἄλλος. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι.

✓ **Ω**ς μέγιστος οὗτος ὁ πανάγιος ναὸς Ἀνάγκυροι, πρὸς ὃν ἐπιφοιτῶντες, μεγαλεῖα καὶ φρικτὰ ἐκτελεῖτε ἀληθῶς, σημεῖα καὶ τέρατα σοφοί, διὸ μεγαλοφώνως συνελθόντες σήμερον, ὑμᾶς εὐφημοῦμεν.

✓ Σ τησόμεθα πάντες νῦν χοροὺς πνευματικούς, δοξάζοντες Κο-
σμάν τὸν θεόφρονα Δαμιανὸν τὸν κλεινόν, τὴν δυνάδα τὴν
σεπτὴν δοξάσαντας ἔργοις ἀγαθοῖς, τὸν τοῦ παντὸς Δεσπότην,
καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ σωτῆρα πάντων.

✓ Η νέφικτα πᾶσιν ἱατροῖον ἐπὶ γῆς, ὁ ἅγιος τῶν Ἀναργύρων
οἶκος, τῇ προσφοιτῇ αὐτῶν, ἀποπαύων πυρετούς, πνευ-
μάτων λυτρούμενος δεινῶν, τοὺς καταπονομένους, καὶ παντοῖαν
ἵαριν χορηγῶν ἀνθρώποις.

Θεοτοκίον.

✓ Φ ανείσα Παρθένε τῶν Χερουβιμ ἀνωτέρα, ἀνώτερον ἀπέργα-
σαι τὸν νοῦν μου, τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, καὶ τοῦ βίου παι-
ρασιμῶν, καὶ δίδου βαδίζειν εὐσταλῶς, τὰς σωτηρίους τρίβους, τὰς
φερούσας ἄχραντε, πρὸς τὴν ἄνω πόλιν.

Ἄλλος Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ οὐρανός.

Ως ἄστρον φαεινότερον ἢ σεπτῇ, τῶν Χριστοῦ Ἀναργύρων
ἐπέλαψε, μνήμη καὶ γὰρ, Κύριος ἐδόξασεν ἀληθῶς, αὐτοὺς
τούτου τοῖς ἔγχεσι, πολιτευσαμένους εἰλικρινῶς· καὶ νῦν σὺν τοῖς
ἀγγέλοις, εὐφραίνονται δικαίως, Θεὸν τῶν πάντων μεγαλύνοντας.

Ε ξέστη ὁ Καρίνος διαλεχθεὶς, τοῖς ἁγίοις ἐν Ρώμῃ καὶ ἔφριξε·
περὶ Χριστοῦ, τούτων διδασκόντων ὅτι Θεὸς ἐστὶ αὐτοῦ μὴ
πειθόμενου δέ, ξένως διεστράφη ἢ κεφαλῇ, αὐτοῦ τὰ νῶτα, ἕως
οὐ ἔγνω πάντων, δημιουργὸν καὶ πλάστην πέλοντα,

Ο φθόνος πρὶν ἐξέβαλε τὸν Ἀδάμ, παραδείσου, ἀπάτη τοῦ
ὄφεως· φθόνος ὑμᾶς, ἔκτεινεν ἐπ' ὄρους λίθοις σκληροῖς·
καὶ νῦν εἰς τὰ οὐράνια, ζῶντες συγχωρεῖται ἀθληταῖς, αἰεὶ σὺν
τοῖς ἀγγέλοις, πρεσβεύοντες Τριάδι ὑπὲρ ἡμῶν θεοὶ Ἀνάργυροι.

Α νάργυροι πανάριστοι ἱατροί, τοῦ Χριστοῦ γενναϊόφρονες
κῆρυκες, Κοσμᾶ κλεινέ, καὶ Δαμιανέ παναοίδιμε· ὑμῖν οὐς
ὑμνοὺς ᾄδωμεν, δέχοισθε δεόμεθα εὐλαβῶς, νεόδητον μονὴν δέ,
ταύτην τοὺς ἐν αὐτῇ τε, διαφυλάττοτε ἀλόβητα.

Θεοτοκίον.

Φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου ὡς ἀγαθῇ, μὴ παρίδης πανάμωμε Δέ-
σποινα· ἀλλ' ἐκτενῶς, αἰτησαι τὸν πάντων δημιουργόν, τῷ
Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικὴν, δωρήσα-

σθαι Παρθένε, καὶ θείας βασιλείας, τὴν μετουσίαν καὶ λαμπρό-
τητα.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

✓ Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ εἰληφότες, Ἀνάργυροι μακά-
ριοι, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, καὶ θεραπεύειν ἅπαντας, τοὺς
πιστῶς προστρέχοντας, τῷ θεῷ ὑμῶν τεμένει, διὰ τοῦτο συμφώ-
νως, μακαρίζομεν ἅξιος, τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην.

Ἔτερον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Τοὺς τὴν ὑμῶν ἐκτελοῦντας, ἀμύφωτον μνήμην ἐν πίστει,
Ἀνάργυροι θεόληπτοι, Κοσμᾶ σὺν τῷ Δαμιανῷ φρουρεῖτε
σχέπετε πάντας, δεινῶν ἐκ νόσων, καὶ βλάβης τοῦ βροτοκτόνου.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Δ εἶξον ὑπήκοα σπλάγχνα, πανύμνητε Θεοτόκε, καὶ σῶζε τοὺς
προσκυνοῦντας τὴν ἄχραντόν σου εἰκόνα· ὅτι εἰς σὲ τὰς
ἐλπίδας, ἔχομεν πάντες, ὡς ἀσφαλὴ προστασίαν.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας ἱστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Νόμασι τοῦ πνεύματος, ὡς ποταμοὶ προσκλυζόμενοι, καὶ σα-
φῶς πελαγίζοντες, τὴν κτίσιν ἀρδεύετε, ταῖς θεοσημείαις,
καὶ ταῖς παραδόξοις, τῶν ἱαμάτων παροχαῖς, καὶ ψυχοφθόρα
πάθη ξηραίνετε, καὶ νόσους θεραπεύετε, καὶ φυγαδεύετε πνεύ-
ματα, θεοφόροι Ἀνάργυροι, πρεσβεύατε τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁμοιον.

✓ Π άθη ἀλογώτατα, καθυποτάξαντες Ἅγιοι, ψυχικαῖς ταῖς δυνά-
μειν, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι, τὰς εὐεργεσίας, ἐπιχορηγεῖτε,
παρὰ Χριστοῦ τὴν δωρεάν, τῶν ἱαμάτων καταπλουτήσαντες, διὰ
τὴν ἱερὰν ὑμῶν, καὶ φωτοφόραν πανίγγυριν, ἐκτελοῦντες αὐτού-
μεθα, φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁμοιον.

✓ Ο θεὸς ναὸς ὑμῶν, ὡς οὐρανὸς ἀναδέδεικται, φωταυγὴς καὶ
οὐράνιος, ὡς ἄστρο τὰ θαύματα, τὰ σωτηριώδη, νῦν προσ-
κεκτημένος, καὶ ὡς περ ἥλιον παιδρὸν, τῶν ἱαμάτων θεῖαν ἐνέ-
ργειαν, Κοσμᾶ μακαριώτατε, Δαμιανέ παναοίδιμε τοῦ Κυρίου θε-
ράποντες πρεσβεύατε τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

*Ομοιον.

Ανάργυροι ἐνδοξοί, Ὁρθοδοξίας υπέρμαχοι, καὶ νοσούντων ἀκέστορες, δυνάμει τοῦ πνεύματος, τὴν χάριν λαβόντες, τὴν τῶν ἱαμάτων, πᾶσι προφθάνετε αἰεὶ, καὶ τὴν υἰεὶαν ἐπιβραβεύετε διὸ ὑμᾶς γεραίρομεν, καὶ τὴν πανσέβαστον ἀθλήσιν, εὐσεβῶς ἐορτάζομεν, τὴν ὑμῶν εὐκλεέστατοι.

Λόξα. *Ἦχος δ'.

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχοντες, Ἅγιοι Ἀνάργυροι. τὰς ἰάσεις παρέχετε. πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιωθέντες, παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ. φησὶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ὁ Κύριος, ὡς ὁμοζήλους τῶν Ἀποστόλων. Ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν διὸ τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ καλῶς πολιτευσάμενοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε. ἰατρούοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματίων ἡμῶν.

Εἰ βούλει, εἰπὲ τὸ παρὸν δοξαστικὸν εἰς τοὺς Αἴονες.

*Ἦχος πλ. δ'.

Τοὺς θεωρούτους κρουνοὺς, τῆς χάριτος, τοὺς θαυματουργοὺς Ἀναγύρους, τοὺς ἐν Ρώμῃ ἐξαστράψαντας, σήμερον πιστοὶ παιδρῶς ἐορτάζομεν, καὶ πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν· οὗτοι γὰρ ἐκ νεότητος τοῖς ἔργοις τοῦ Χριστοῦ, εὐαγγελικῶς πολιτευσάμενοι, ἡσχυναν γενναίως τοῦ Βελίαρ τὰ ἔνεδρα καὶ τῆς ἁγίας Τριάδος γενόμενοι κήρυκες, πλήθη δυσεβῆ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης ἀπήλλαξαν· τῇ δὲ ἐνεργείᾳ τοῦ παναγίου πνεύματος βραβεύουσι δωρεάν, τοῖς ἀσθενέσι τὰ ἰάματα, ὡς εὐεργέτας οὖν καὶ ἡμεῖς, τῷ κόσμῳ ἀναφανέντας, χροεωστικῶς αὐτοὺς μακαρίσωμεν λέγοντες· ὦ πεφωτισμένη δυάς, ὦ θεῖον ζεύγος, ὦ τερπνὴ ξυνωρίς, Κοσμᾶ καὶ Λαμψανὲ παμμακάριστοι, μὴ παύσησθε προσθεύειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως ἵλεως γένηται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ τῶν Θεοτοκίων.

Εξ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΤΑΛΛΗ. *Ἡ ἐκτενής. *Ἡ α' *Ὡρα καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοται καὶ ἄλλον ἔλαιον τοῖς πανηγυρισταῖς ἐν τῇ κανδήλᾳ τῶν ἁγίων. εἰς υἰεὶαν φυγῆς καὶ σώματος· χρομένων δὲ τῶν Χριστιανῶν, ψάλλομεν τὰ παρὸντα Ἰδιόμελα.

*Ἦχος β'.

Δεῦτε πιστοί, τὴν πανσέβαστον εἰκόνα, τῶν πανενδόξων Ἀναγύρων, προσκυνοῦντες ἀσπασώμεθα· δεῦτε ἀρυσώμεθα χάριν καὶ ἔλεος· δεῦτε οἱ νόσοις τηρόμενοι εὐρωστίαν κομισώμεθα· δεῦτε οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παράκλησιν λάβωμεν· ἰδοὺ γὰρ προκειμένους ὀρώμεν, τοὺς κήρυκας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἄνθη τὰ εὖοσμα, τοὺς μαργαρίτας τοὺς θείους, τὴν τῶν ἱαμάτων πηγὴν τὴν ἀνεξάντλητον· τὴν δυάδα τὴν ἱερὰν, τὴν πάντερον ξυνωρίδα, τὸ ἐκλαμπρον θεῖον ζεύγος, Κοσμᾶν καὶ Λαμψανὸν τοὺς γενναιοφρονas, τοὺς ἰκετεύοντας ἀπαύστως, Θεὸν τὸν παντάνακτα, ὑπὲρ τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, αὐτῶν τὰ μνημόσυνα.

Λόξα. *Ἦχος πλ. α'.

Χαρμονικῶς φιλέοργοι, σήμερον πανηγυρίσωμεν. Ἰδοὺ γὰρ ἡ φωτοφόρος μνήμη, τῶν σοφωτάτων Ἀναγύρων, καταυγάζει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· ὁ ναὸς δὲ αὐτῶν ὁ Ἅγιος, κατανοδιάζει τοὺς πιστοὺς, τῇ μυροθήκῃ τοῦ πνεύματος· πηροῖς δὲ ἀνάβλεψιν, χολοῖς τε εὐδρομίαν, καὶ παρεμένοις εὐτονίαν χαρίζεται· πυρέσσουσιν εὐρωστίαν ἐπιβραβεύεται, καὶ τοῖς ἀθυμοῦσιν εὐθυμίαν δαψιλεύεται, καὶ πάντας εὐεργετεῖται δωρεάν, τοὺς ἐν αὐτῷ εἰσιόντας, καὶ ἐν πίστει καὶ πόθῳ προσκυνοῦντας, τὴν τῶν ἁγίων εἰκόνα, τὴν χαριτόβρυτον.

Καὶ τῶν Θεοτοκίων.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξαζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρόος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρηκτον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τῶν Ἀγίων

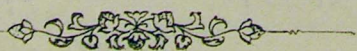
ἡ γ', *Ὡδὴ τοῦ δ' *Ἦχον, καὶ ἡ ζ'. *Ὡδὴ τοῦ πλ. δ' *Ἦχον

Προκείμενοι τοῦ Ἀποστόλου. *Ἦχος δ'.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Στίχοι κοινοὶ πρὸς τοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους ὡς ἐκ προσώπου
τῶν πατέρων τῆς Μονῆς, δεκτικοὶ ὑπὲρ τε τοῦ Μοναστηρίου
καὶ τοῦ Χωρίου.

Ἀναργυροὶ ἅγιοι Θεοῦ τοῦ πάντων.
Κοσμᾷ ἔνδοξε, Δαμιανὲ κλεινέ τε.
Ρώμης ἰὰ σεπτὰ βλαστήματα καὶ θεῖα.
Κήρυκες θερμοὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος.
Διῶκται στεργοὶ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης.
Καὶ ἀειλαμπεῖς φωστῆρες οἰκουμένης.
Οἰκέται ἡμεῖς τῆς μονῆς ὑμῶν πόθῳ.
Ὑμᾶς παρακαλοῦμεν γονάτων κλίσει
Παρισταμένους τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι.
Ἵνα σκέπη τε τὴν Μονὴν ὑμῶν ταύτην
Καὶ φυλάττητε ἐκ κακώσεως πάσης
Ἐχθρῶν ὁρατῶν, ἀοράτων τε λύκων.
Ἀλλὰ καὶ τόνδε παρακείμενον χῶρον.
Τὸ Ζερέτζιον τὸ πενιχρὸν χωρίον,
Τὸ πάσχον ἤδη πολυτρόπως τοῖς ὅλοις,
Αὐξήσατε, σώσατε, καὶ οἰκτείρατε.
Καὶ γὰρ οἱ τούτου, χριστιανοὶ σὺν πόθῳ.
Τρέχουσιν ἀεὶ τῆς Μονῆς ὑμῶν χρειᾶς.
Καὶ εὐλαβεῖα καὶ πίστει προσκυνοῦσι
Τὴν πανσέβαστον ὑμετέραν εἰκόνα.
Τὴν θαυματοργὸν καὶ ἁγίαν καὶ θεῖαν.
Ἀόκνως ὑπουργοῦντες τῷ μονυδρίῳ.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

Ἦχος α'. Πρὸς τό, σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Σῶσον Δέσποινα τοὺς προστρέχοντας, σοὶ τῇ πηγῇ τῆς ζωῆς
ἡμῶν, καὶ αἰτουμένους παρὰ σοῦ, παθῶν ἀπολύτρωσιν, καὶ
τὴν ρῶσιν δίδου ἀεὶ τοῖς κάμνουσι δούλοις σου.

Ἔτερον ὁμοιον.

Σῶσαν Δέσποινα τὸν λαόν σου, τὸν ἐν πίστει σου τῇ κρήνῃ
προσφεύγοντα, νόσον αὐτοῖς τὴν λύσιν, δωρησαμένη θεό-
νυμφε, καὶ τῇ χάριτί σου, ὑγιεῖς ἀείποτε φυλάττουσα.

Ἔτερον. Ἦχος δ'.

Σήμερον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἡ πανήγυρις καὶ τοῦ θεοῦ
ὑδατος αὐτῆς τὰ τεράστια, παρὰ πάντων τῶν πιστῶν λαμ-
προφανῶς ἐορτάζονται, μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων καὶ καταγγέλ-
λονται· διὸ καὶ ἡμεῖς τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν λέγοντες, Χαῖρε τῆς
ἀθανασίας πηγὴ ἀνεξάντλητος.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα τῇ ἐορτῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

Εἰς τὴν θ' Ὁδὴν μετὰ τὴν Ὁδὴν τοῦ Πάσχα. Μεγάλυνον ψυχὴν μου.

Ἰκέτας μὴ παρίδης, τοὺς τῇ πηγῇ σου κόρη, ἐν πίστει προσιόντας
καὶ ρῶσιν ἐξαιτοῦντας.

Νέκταρος πηγάζει, ἠδύτερον Παρθένε, ἡ κρήνη σου τοῖς πόθῳ,
ἐκ ταύτης ἐπαντλοῦσιν.

Υδωρ σου τῆς κρήνης, ζωήρουτον ἐκβρύει, νοσήματα ἐξάγον,
καὶ ρῶσιν ἀντεισάγον.

Στοὰ τοῦ Σολομῶντος καὶ Σιλωὰμ ὁ οἶκος, ὁ σὸς ἀγνὴ ἐδεί-
χθη, ὑπέρτερος Παρθένε.

Λεύκανον, καὶ πλύνον, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, ἵνα σε δο-
ξάζω, Πηγὴν τὴν Ζωοδόχον.

Σήμερον ἡ Κυρία, καὶ πάναγνος Μαρία, πηγὴν ἡμῖν παρέσχεν,
ἰάσεις ἐκτελοῦσαν.

*Επερα Μεγαλυνάγια εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν. Πρὸς τὸ, τὴν τιμωτέραν.

Κλίνη πορφυρόστρωτε καὶ σεπτὸν, παλάτιον χαῖρε, τοῦ παν-
τάνακτος Ἰησοῦ, χαῖρε Ζωοδόχε, Πηγὴ τοῖς ἀσθενούσι, βρα-
βεύουσα ἰάσεις, θεογενύτρια.

*Ετερον

Σκέπη καὶ ἀντίληψις τῶν πιστῶν, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις, κατα-
φύγιον τὸ στερεόν, χαῖρε τῶν πενθούντων, παράκλησις
Παρθένε, καὶ ἴασις νοσούντων, πηγὴ χρυσόρροειθρε.

*Ετερον

Καύχημα καὶ δόξα χριστιανῶν, πανύμνητε κόρη, τοῖς προσ-
τρέχουσιν εὐλαβῶς τῇ θείᾳ πηγῇ σου, ἀφθόνως τὰς ἰώσεις,
ψυχῶν τε καὶ σωματίων παρέχοις πάντοτε.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ομοῦ καὶ ἐγκώμιον τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ ἱαματικῶν Ἀναργύ-
ρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἐκ Ρώμης, καὶ ἐν Ρώμῃ ἀθλη-
σάντων καὶ τελειωθέντων. Συγγραφεῖς παρὰ τοῦ ταπεινοῦ καὶ
ἐλαχίστου ἀρχιμανδρίτου τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας
Ἰωσήφ.

Πάτερ εὐλόγησον,

ΦΑΙΔΡΑ, καὶ λίαν χαρμόσυνος πανήγυρις σήμερον, φίλόχρι-
στοι καὶ φιλέοργοι χριστιανοί, οἱ συναθροισθέντες ἐν τῇ
ἁγίᾳ Μονῇ ταύτῃ· ἑορτὴ ἐνδοξος καὶ ἐπίφωτος, ἑορτὴ πανσεβά-
σμιος, ἑορτὴ παγκόσμιος τῶν ἁγίων λέγω μαρτύρων, καὶ ἱαματι-
κῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ρωμαίων. Δεῦτε λοι-
πὸν καὶ ἡμεῖς εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, δεῦτε σήμερον πιστῶς
ἑορτάσωμεν· δεῦτε ἐνδόξως τοὺς πανενδόξους Ἀναργύρους τιμή-
σωμεν, τοὺς στρατιώτας καὶ φίλους εἰλικρινεῖς, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
τοὺς κήρυκας τοῦ ἐπιποθήτου καὶ κοσμοσώστου ὀνόματος τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοὺς ὑπερέαρχους τῆς ὀρθοδόξου
πίστεως, τὰ ἄνθη τὰ εὖοσμα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τοὺς
θαυματουργοὺς φωστήρας τῶν ἱαμάτων, τοὺς φωταγωγοὺς λαμ-
πτήρας τῶν θαλάμων, τοὺς ἱατροὺς τῆς οἰκουμένης, τοὺς ἱατη-
ρας τῶν ἀνιάτων παθῶν, τοὺς ἰωμένους δωρεάν, τοὺς θεραπεύ-
οντας λέγω πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν χαλεπὴν ἀσθένειαν, οὐ μό-
νον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κτηνῶν. Καὶ κατὰ ἀλήθειαν, τὸ ἱα-
τρεῖον αὐτῶν τῶν θεοφόρων Ἀναργύρων, εἶναι ὡσὰν μία πολύρ-
ροος βρύσις, ὅπου δὲν στερεύεται ποτέ, καὶ ὅσον λαμβάνει τινὰς
νερὸν ἀπὸ αὐτῆς τὴν βρύσιν τῶν ἁγίων, περισσότερον ὑπερεκ-
βλύζει· καὶ μὲ ὅλον ποῦ πολυχύνεται, περισσεύει· κάθε καιρὸν
καὶ ὥραν πληθύνεται· εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς καὶ εὐσεβεῖς χρι-
στιανοὺς χαρίζει το ἱαματικόν της νερὸν καὶ αὐτὴ πάλιν μένει
ἀσφόδευτος· ὅλοι οἱ πιστοὶ χορταίνουσιν ἐξ αὐτῆς ἱάματα, καὶ
πάλιν αὐτὴ ἡ βρύσις τῶν ἁγίων μένει ἀνεξόδευτος, ὦ! χάρις τῶν
ἁγίων Ἀναργύρων, ὦ! ἀγάπη Χριστοῦ πρὸς τοὺς ἁγίους του, ὦ!
θεῖα τιμὴ εἰς τοὺς φίλους τοῦ Θεοῦ ἐκ Θεοῦ, ὦ! παρηγορία τῶν
φίλων τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν· καλῶς εἶπεν ὁ προφητάναξ
Δαβὶδ· «ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου ὁ Θεός». Κατὰ
τίνα ὁμως τρόπον, ἐτιμήθησαν οἱ ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ ἀθληταί

καὶ θεοφόροι Ἀναργυροὶ οὗτοι· καὶ πῶς ἠξιώθησαν τοιούτων μεγάλων δωρεῶν παρὰ Θεοῦ. Καὶ πῶς ὀνομάζονται Ἀναργυροί, καὶ πῶς ἐφάνησαν ἱατροὶ ποιικίλων ἀρρωστημάτων· καὶ πῶς ἠγωνίσθησαν, καὶ πῶς ἠθλήσαν, ἀκούσατε μετὰ μεγάλης εὐλαβείας καὶ προθυμίας· δότε ἀκρόασιν καὶ προσοχὴν μὲ ἀγάπην ἐγκάρδιον, καὶ μὲ νοῦν ἀρέμβαστον, διὰ τὸ νὰ λάβετε χάριν καὶ ἀγιασμόν ἀπὸ τοῦς σήμερον πανηγυριζομένους ἁγίους τούτους Ἀναργύρους καὶ εὐλογίαν καὶ μισθὸν ἀπὸ τὸν ἀγωνοθέτην καὶ στεφοδότην Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἀντιδοξάζει τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας.

Πρῶτον, φιλέοργοι χριστιανοί, εἶναι χρειὰ νὰ ἡξυρῶμεν, πόσαι συζυγίαι, ἥτοι ζευγάρια εἶναι, ὅπου ὀνομάζονται οὐ μόνον Ἅγιοι Ἀναργυροί, ἀλλὰ ἔχουσιν ἀκόμη, καὶ τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν, τὰ αὐτὰ δηλαδὴ ὀνόματα, Κοσμᾶς λέγω καὶ Δαμιανός, τρία ζευγάρια εἶναι, ἀδελφοὶ χριστιανοί, Ἅγίων Ἀναργύρων, καὶ αἱ τρεῖς συζυγίαι, φίλοι ἠγαπημένοι τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ καὶ αἱ τρεῖς συζυγίαι ἔλαβον τὴν χάριν καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ παναγίου πνεύματος· καὶ αἱ τρεῖς συζυγίαι, ὁμοίως ἀγωνισθέντες, ὁμοίως κηρύξαντες τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁμοίως θεραπεύσαντες ἀρρωστήματα διάφορα τῶν ἀνθρώπων ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, ἠξιώθησαν ὁμοίως καὶ τῶν στεφάνων παρὰ Θεοῦ, καὶ παραστέκονται ἤδη αἰώνως εἰς τὸ τρισήλιον καὶ τρισάκτινον φῶς τῆς Παναγίας Τριάδος· καὶ χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι, ὑμνολογοῦσι μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, καὶ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων τὴν Παναγίαν Τριάδα ἀπολαμβάνουσιν, ἐκεῖνα τὰ οὐράνια κάλλι, τὰ ὅποια ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου, δὲν εἶδεν, οὔτε ὥτιον τὰ ἤκουσεν, οὔτε καρδίᾳ ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ τὰ καταλάβῃ, οὔτε ἀνθρωπίνη γλῶσσα ἡμπορεῖ νὰ τὰ διηγηθῇ. Ἐξ Ἰσοῦ καὶ αἱ τρεῖς συζυγίαι ἔχουσι τὴν τιμὴν παρὰ Θεοῦ· Ἐξ Ἰσοῦ καὶ τὰ τρία ζευγάρια χαίρουσι τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Ἄν ἀναφέρῃς τὴν τιμὴν συζυγίαν τῶν Ἀναργύρων ἡνωμένην εἶναι καὶ ἡ ἄλλη, ἂν ἀναφέρῃς τὴν δευτέραν συζυγίαν ἀκόλουθος εἶναι καὶ ἡ τρίτη· καὶ οὕτως ἡμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τοὺς ὀνομάσῃ, μίαν Ἅγιαν Τριάδα, ὑπὸ τῆς παναγίας καὶ ζωαρχικῆς καὶ τῆς ἀνάρχου Τριάδος συγκεκρατημένην, καὶ ὡς στέφανον, ὑπὸ πολλῶν ἐδόσμων, ἥτοι καλομυροδάτων λουλουδίων τριπλοθεοστασκευασμένην, καὶ ἀχώριστον. Διότι Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς τῶν τριῶν συζυγιῶν τὰ ὀνόματα, Ἀναργυροὶ τὰ ἐπώνυμα, ἱατροὶ πανάριστοι καὶ αἱ τρεῖς συζυγίαι ἀκέστορες μεγαλό-

νυμοὶ θεραπευταὶ παγκόσμιοι· στρατιῶται τοῦ μεγάλου βασιλέως· συζυγία τρίπλοκος καὶ θεοχρυσότευκτος. Ἀγγέλους αἰδέσιμος, ἐκκλησίας καύχημα· χριστιανοῖς ἀγαλλίαμα, οἰκουμένης ἀγλαΐα, ἀσθενῶν ἐλπίς, θλιβομένων παραμυθία, ἐν πάσαις καὶ παντοίαις ἀνάγκαις ὀξυτάτη βοήθεια. Μία λοιπὸν συζυγία Ἀναργύρων εἶναι, Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς τὰ ὀνόματα, οἱ ἔξ Ἀραβίας καταγόμενοι, ἄριστοι εἰς τὴν ἱατρικὴν τέχνην, καθὼς καὶ οἱ σήμερον λαμπρῶς πανηγυριζόμενοι, οἱ ὁποῖοι ἐπεριπατοῦσαν ἐκ τόπου εἰς τόπον, μὲ σχῆμα μὲν ἱατρικῆς τέχνης, τῇ δὲ ἀληθείᾳ διὰ τὸ κηρύττειν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Διοκλητιανοῦ πιασθέντες ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Λυσία, πρῶτον τοὺς ἐσταύρωσε, καὶ δεύτερον ἔκοψε τὰς τιμίας αὐτῶν κεφαλὰς ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν καθὼς ὁρᾶται σαφέστερον καὶ πλατύτερον ἢ ἄθλησις αὐτῶν ἐν τῷ βίῳ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων τῶν ἔξ Ἀσίας υἱῶν Θεοδότης. Ἐτέρα συζυγία τῶν ἁγίων Ἀναργύρων εἶναι, οἱ προειρημένοι, τοῦτέστιν οἱ ἔξ Ἀσίας, ἥτοι ἀπὸ τῶν μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ἔξωριστὰ καλουμένη Ἀνατολή· Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς καὶ αὐτοὶ τὰ ὀνόματα, οἱ υἱοὶ Θεοδότης τῆς εὐσεβεστάτης, καὶ ἀγιωτάτης καὶ μάρτυρος, τῶν ὁποίων ἡ βιογραφία εἶναι κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Νοεμβρίου μηνός, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμέραν ἐορτάζονται παγκοσμίως· ὦν ταῖς ἁγίαις εὐχαῖς Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς ἀμήν.

Τρίτη συζυγία τῶν Ἀναργύρων εἶναι, οἱ σήμερον πανηγυριζόμενοι, καὶ λαμπρῶς ἐορταζόμενοι, καὶ ἐνδόξως εὐφημούμενοι Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς καὶ οὗτοι ὀνομαζόμενοι, οἱ ὁποῖοι πατρίδα τὴν κάτω, εἶχον τὴν μεγαλόπολιν τότε Ρώμην, πατρίς δὲ αὐτῶν ἀληθῆς καὶ βεβαία ἡ ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ὅθεν καὶ Ῥωμαῖοι καλοῦνται, ὡς ἐκ Ρώμης ὄντες καὶ ἐν Ρώμῃ τελειωθέντες, ἦτον καὶ αὐτοὶ ἄριστοι εἰς τὴν ἱατρικὴν τέχνην, καὶ ἔξ ἀπαλῶν ὀνύχων σεβόμενοι τὸν Χριστόν· τὴν ἱατρικὴν ὅμως τέχνην μαθόντες, δὲν ἐσπούδαζον τόσον, ὅσον ἐσπούδαζον νὰ γένουν πληρωταὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, οὐδὲ τόσον ἐκοίταζαν νὰ ἰατρεύσουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ σωματικῆς ἀσθενείας, ὅσον εἶχον φροντίδα νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων, εἰς τὴν πρὸς Χριστὸν πίστιν, τοιουτοτρόπως λοιπὸν οἱ Ἅγιοι οὗτοι μὲ τὸ νὰ πολιτεύονται ἠξιώθησαν νὰ ἀποκτήσουν καὶ Ἀποστολικά χαρίσματα. Διότι τὸ χάρισμα ὅπου ἔδωκεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους καὶ μαθητὰς του νὰ ἰατρεύουν πᾶ-

σαν ἀσθένειαν καὶ ἀρρωστίαν τὸ ἀπέκτησαν καὶ αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι ὤθεν καὶ χωρὶς βότανα, χωρὶς ἐμπλαστρα χωρὶς νὰ μεταχειρισθοῦν τὴν ἰατρικὴν τέχνην ὅπου ἤθευαν, ἰάτρουν πάντας τοὺς ἀσθενεῖς, μόνον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι μόνον σωματικά πάθη ἰάτρουν, ἀλλὰ πολλὰ μᾶλλον τὰ ψυχικά. Ἀφίνω νὰ λέγω διὰ συντομίαν ἐν μέρει, ὅτι τὰ ἰάτρουν διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τυφλοὺς, χωλοὺς, παραλύτους, ὕδρωπικούς, σπληνικούς, φθισικούς, ἥτοι ἐγκλισμένους, περὺπτοντας, ἀφίνω νὰ λέγω ὅτι ἰάτρουν δαμονιζομένους, καὶ ὀχλομένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων· διότι ἂν τὰ διηγηθῶμεν ὅλα τὰ θαύματα τῶν ἁγίων τούτων τῶν Ἀναργύρων ἓνα καθ' ἓνα, δὲν θέλει μᾶς ἐξαρκέσει πολὺς χρόνος, καὶ καθὼς ἓνας, ἢ καὶ πολλοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετρήσουν τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, οὐδὲ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τοιοῦτοτρόπως, οὐδὲ τὰ θαύματα τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, δὲν ἤθελεν ἡμπορέσει τις νὰ τὰ ἀπαριθμήσῃ καὶ νὰ τὰ περιγράψῃ. Τί νὰ διηγοῦμαι τὴν ταπεινότητα ὅπου εἶχον, καὶ τὴν προαότητα, τὴν ἀκτιμοσύνην, τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ τὴν φιланθρωπίαν. Διότι τόσοι ἦσαν ταπεινοί, τόσοι συμπαθεῖς καὶ εὐσπλαγχοι ὥστε ὅπου μοναχοὶ τοὺς ἐπιαναν τὰς πληγὰς τῶν ἀρρώστων καὶ τὰς ἐπάστρουν. Ἀκτιμοσύνην δὲ τοσαύτην εἶχον, ὥς ὅχι μόνον δὲν ἠθέλουν νὰ συνάξουν, καὶ νὰ ἀποκτήσουν χρυσὸν καὶ ἀργύριον παντελῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδὲ δευτέρον φρόσκα δὲν ἠθέλησαν νὰ βαστάξουν ποτὲ ἐπάνω τοὺς, οὐδὲ δεκανίκι εἰς τὴν στράταν νὰ κρατοῦν, οὔτε σακούλιον κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν παραγγελίαν δὲν ἤθελαν νὰ ἔχουν, οὔτε εἰς ζῶον ποτὲ δὲν ἐκαββαλίκευσαν, ἀλλὰ ἐπεριπάτουν Ἀποστολικῶς· διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν τοὺς ἐκραζαν τὰ ὀνόματά τοὺς Κοσμᾶν καὶ Δαμιανὸν ἀλλὰ Ἀναργύρους· καὶ ἦτον τὸ ἐπίθετον ὄνομα αὐτῶν, δηλωτικὸν καὶ τοῦ γένους αὐτῶν· φιланθρωπίαν δὲ καὶ συμπάθειαν τοσαύτην εἶχαν ἀναρίθμητον, ὥστε ὅπου, ὄχι μόνον ἀνθρώπους ἀσθενημένους ἐθεράπευον, ἀλλὰ καὶ ἄλογα ζῶα, ὅπου καὶ ἂν ἐβλεπον ἄρρωστα, καὶ ἐκεῖνα τὰ ἰάτρουν, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ ὁ ὕμνολόγος ἐν τοῖς τροπαρίοις λέγων· «ἀνθρώποις τε καὶ κτίνεσι τὰς εὐεργεσίας μετέδωκαν»· οἱ αὐτοὶ ἦσαν εἰς πλουσίους, καὶ εἰς πένητας, ἐπίσης τὰς ἰσείας παρεχόμενοι ὁμοίως ἰάτρουν τοὺς ξένους, καθὼς καὶ τοὺς ἰδίους· τὸ ὁσπότην τοὺς ἦτον ἄλλη τις προβατικὴ κολυμβήθρα μᾶλλον δὲ καὶ ἐκείνης ὑπερέβαινε, διότι ἐκείνη μὲν ἓνα τινὰ τῶν ἀρρώστων ἐθεράπευε τὸν χρόνον ὅλον· εἰς δὲ τὸ ὁσπήτην τῶν ἁγίων ἤθελες

ἰδὲ ἀναρίθμητους θεραπευομένους καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Ἐχοντες δὲ οἱ Ἅγιοι οὗτοι τὴν τοσαύτην χάριν ἐκ Θεοῦ, καὶ ἰατροῦντες πᾶσαν ἀσθένειαν, καὶ πᾶσαν ἀρρωστίαν, δὲν ἐνόμιζον ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἀπὸ τὴν τέχνην τοὺς, ἀλλὰ τὸ κατορθῶμα ὀνόμαζον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· καὶ ἤξευρον μὲν καὶ ἐσπούδαζαν τὰ βιβλία τῶν παλαιῶν ἰατρῶν, τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Γαληνῶ, καὶ Διοσκουρίδους, καὶ ἄλλων, ἀλλὰ τόσοι αὐτὰ δὲν τὰ ἐχρηάζοντο, ὅσον εἶχον πάντοτε εἰς τὸ στόμα τοὺς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, διότι ἡ ἰατρικὴ τέχνη, τυφλὸν παντελῶς νὰ ἰατροῦσῃ δὲν δύναται, οὔτε χωλὸν ἥτοι κουτσὸν δὲν δύναται νὰ τὸν κάμῃ νὰ περιπατήσῃ, οὔτε δαμονιῶντα νὰ θεραπεύσῃ. Ἀλλὰ οἱ Ἅγιοι οὗτοι Ἀναργυροὶ, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὅλα ταῦτα τὰ ἐνεργοῦσαν. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀκούοντες τοσαύτας θαυματουργίας αὐτῶν ἀπὸ μακρὰν, καθ' ἐκάστην ἡμέραν συνέτρεχον, φέροντες ἀσθενεῖς, τυφλοὺς, χωλοὺς, παραλύτους, δαμονισμένους, καὶ κληήρεις ἀπὸ πᾶσαν ἀρρωστίαν, καὶ ἀσθένειαν χαλεπὴν, οἱ ὅποιοι ἄνθρωποι λαμβάνοντες διπλὴν τὴν ἰατροῦσαν τοῦ σώματος λέγω καὶ τῆς ψυχῆς, ὑπέστρεφον εἰς τὰ ἴδια, χαίροντες, καὶ δοξαζόντες τὸν ἅγιον Θεόν, καὶ τοὺς αὐτοὺς θεράποντας ἁγίους Ἀναργύρους. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀδελφοὶ χριστιανοί, ὁ ἀρχέκακος ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων διάβολος, δὲν παύει ποτὲ φθονῶν καὶ ἐπιβουλεύων τὸ καλὸν, βλέπωντας τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους τοὺτους, πῶς ἐπέστρεφον τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν λατρείαν καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ πῶς ἐπίστευον εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὅποιος κατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἔγενεν ἄνθρωπος διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰς χειρας τοῦ βροτοκτόνου δράκοντος διαβόλου. Ἐπασχε μὲ κάθε τρόπον ὁ παμπόνηρος νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κήρυγμα τῶν ἁγίων διὰ νὰ πολιτεύεται ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων, καὶ νὰ προσκυνῶνται ἀνεμποδίστως τὰ ξόανα, καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι ὑπεξούσιοι εἰς αὐτὸν τὸν ἄρχοντα τοῦ σκοτεινοῦ διαβόλου· ὤθεν ἀκούσατε τί ἐνήργησεν ὁ πολυμήχανος. Ἐβασίλευε τότε εἰς τὴν μεγαλόπολιν Ρώμην, βασιλεὺς τις Καρίνος ὀνομαζόμενος· ἄνθρωπος μὲν ἀνδρείος καὶ φοβερός εἰς τοὺς πολέμους, ἦτον δὲ Ἕλληνας καὶ λατρεῦτης τῶν εἰδώλων· καὶ τῶν βδελυρωτάτων θεῶν τῶν Ἑλλήνων προσκυνητὴς καὶ ὑπέρμαχος, θυσίας ποιούμενος ταύρων καὶ τράγων κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐλληνικῆς πλάνης· εἰς τοῦτον τὸν βασιλέα διέβαλον τοὺς ἁγίους τοὺτους Ἀναργύρους, πῶς μὲ μαγείας κάμνουνσι τέρατα καὶ σημεῖα καὶ πλανοῦν τὸν κόσμον

καὶ πῶς κηρύττουσι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ὃν οἱ Ἰουδαῖοι ἐσταύρωσαν καὶ τὸν ὁμολογοῦσι Θεὸν ἀληθινόν, τοὺς δὲ Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων τοὺς χλευάζουσι καὶ τοὺς περιγελῶσιν, ἀναίσθητα εἰδὼλα ἀποκαλοῦντές τους καὶ πῶς πολλοὺς ἀνθρώπους ἔκαμαν καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ πῶς ἄρχησεν ἡ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀδυνατίζει, καὶ οἱ Θεοὶ καταφρονοῦνται καὶ ἀποσκυβαλίζονται, ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς Καρίνος, καὶ ὑπορξάσας τῷ θυμῷ, ἐπεμψε στρατιώτας εἰς τὰ ὄρια τῆς Ρώμης γυρεύοντας τοὺς ἁγίους· κοπιάσαντες δὲ πολὺ οἱ στρατιῶται τοῦ βασιλέως νὰ εὑρουν τοὺς ἁγίους, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τοὺς εὑρουν, ἀλλ' ἄλλους χριστιανοὺς ἀρπάσαντες βιαίως, τοὺς ἐπῆγαν εἰς τὸν βασιλεῖα Καρίνον, καὶ τοὺς ἐφυλάκωσεν. Ἐμαθὼν δὲ οἱ Ἅγιοι πῶς τοὺς ζητεῖ ὁ βασιλεὺς καὶ πῶς ἐπῆραν οἱ στρατιῶται ἄλλους ἀντὶ αὐτῶν, ὅθεν ἔδραμαν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐπαραστάθησαν εἰς τὸν βασιλεῖα Καρίνον, ὁ ὁποῖος βλέπωντας τοὺς Ἅγίους λέγει πρὸς αὐτοὺς μὲ μεγάλον θυμὸν καὶ ὀργὴν ὑπερβάλλουσαν : « Τίς εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς κηρύττετε διὰ Θεόν ; Καὶ διατὶ καταφρονᾶτε καὶ ἐξευτελίζετε τοὺς μεγάλους Θεοὺς ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ; Ἀπεκρίθησαν οἱ Ἅγιοι μὲ πολλὴν ἐλευθεροστομίαν : « Ἴμεῖς βασιλεῦ, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μόνον ἠξέουρεμεν, καὶ αὐτὸν κηρύττομεν καὶ ὁμολογοῦμεν Θεὸν ἀληθινόν, ὁ ὁποῖος κατέβη ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ ἔλαβε σάρκα ἀνθρωπίνην ἐκ τῶν πανάγων αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, χωρὶς σπορᾶν ἀνδρὸς καὶ ἔγινεν ἄνθρωπος διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον ὁποῦ εἴμαι πλάσμα του τὸν ὁποῖον ἄνθρωπον ἐφθόνησεν ὁ διάβολος, καὶ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν παράδεισον ἀπάτη τοῦ ὄφεως, καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ μηχανὴ ἦτον τοῦ πονηροῦ διαβόλου ὁποῦ ἐστάθη ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ἀφ' οὗ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειάν του, καὶ ἀπὸ ἐωσφόρος ὁποῦ ἦτον, ἔγινε σκότος καὶ μέλλει νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν ἡτοιμασμένον αὐτῷ τόπον τῆς αἰωνίου κολάσεως, ὅταν καταβῇ πάλιν ὁ Χριστὸς νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ ἀποδώσῃ εἰς καθὲν ἕνα κατὰ τὰ ἔργα του, αὐτὸν τὸν Χριστὸν ἡμεῖς πιστεύομεν καὶ κηρύττομεν, καὶ αὐτὸς εἶναι ἀληθινὸς Θεός, ὁποῦ τρέφει πᾶσαν πνοήν, καὶ διέπει καὶ κυβερνᾷ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι, καὶ σὺ δὲ ὁ βασιλεῦ Καρίνε, δι' αὐτοῦ βασιλεύεις, καὶ διοικεῖς τὸ ὑπῆκοον, οἱ δὲ λεγόμενοι θεοὶ τῶν Ἑλλήνων, εἶναι τὸ οὐδέν, καὶ καλοῦνται εἰδῶλα, ζωφὰ καὶ ἀναίσθητα, χωρὶς νὰ ἔχωσι καμμίαν ὑπαρξίν, ἢ δύναμιν, ἢ ἐνέργειαν, ἐνεργεῖ ὅμως δι' αὐτῶν ὁ διάβολος, καὶ προσ-

φέρουσιν εἰς αὐτοὺς τιμὰς καὶ θυσίας οἱ ἀνόητοι ἄνθρωποι ». Ταῦτα ἀκούσας ὁ Καρίνος ἐσαλεύθη ἀπὸ τὸν τόπον του μετὰ μεγάλης ὀργῆς, καὶ λέγει πρὸς τοὺς Ἅγίους, ἐπειδὴ ὑβρίζετε τοὺς θεοὺς θέλω σᾶς δώσει πάνδεινα κολαστήρια, καὶ εἰς ὅλον τὸ ὕστερον, θάνατον ἐπονείδιστον, καθὼς λέγουσιν ὅτι ἔπαθε καὶ ὁ Χριστὸς ὁποῦ κηρύττετε· λέγουσιν οἱ Ἅγιοι « κάλλιον εἶναι νὰ πιστεύσῃς καὶ σὺ βασιλεῦ Καρίνε εἰς αὐτὸν τὸν Χριστόν, παρὰ νὰ βλασφημῇς, καὶ νὰ γίνεσαι σύμφωνος καὶ ὁμότροπος μὲ τοὺς παρανόμους Ἑβραίους, καὶ νὰ προσκυνῇς τὰ ζωφὰ καὶ ἄλλα, καὶ ἀναίσθητα εἰδῶλα »· ταῦτα λεγόντων τῶν ἁγίων εὐθὺς—ὡ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ βασιλεῦ—ἐγύρισεν ἡ κεφαλὴ τοῦ βασιλέως ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχην του, καὶ κατεστάθη ἐλεεινὸν καὶ φορικτὸν θέαμα εἰς τοὺς ὁρῶντας, καὶ φόβος καὶ τρόμος περισσὸς ἐπέπεσεν εἰς ὅλους ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ παλάτιον, ὥστε ἐξεβόησαν πάντες : « Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ». Ὁ δὲ Καρίνος παθὼν ἕνα τοιοῦτον φορικτὸν καὶ ἀπροσδόκητον σύμβαμα, ἦλθεν εἰς ἐπίγνωσιν. καὶ μετὰ δακρύων θερμῶν ἔλεγε πρὸς τοὺς Ἅγίους — « Ἄνδρες τίμοι, παρακαλέσατε τὸν Χριστόν, νὰ γυρίσῃ πάλιν ἡ κεφαλὴ μου εἰς τὸν τόπον τῆς καὶ σᾶς τάσω πῶς θέλω ἀρνηθῇ τοὺς θεοὺς, καὶ θέλω βαπτισθῇ καὶ ἐγώ, καὶ ὅλος ὁ οἶκός μου, καὶ οἱ ἄρχοντές μου, καὶ θέλω πιστεύσει, καὶ θέλω προσκυνεῖ καὶ ὁμολογεῖ τὸν παρ' ὑμῶν κηρυττόμενον Χριστόν, Θεὸν ἀληθινόν ». Τότε οἱ Ἅγιοι ἔκαμαν θερμὴν δέησιν πρὸς τὸν Κύριον καὶ πάλιν ἐστράφη ἡ κεφαλὴ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν τόπον τῆς, καὶ εὐθὺς ὁ βασιλεὺς ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ὁμοίως ἐβαπτίσθησαν καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατίου του καὶ οἱ ἄρχοντές του· ὅσοι δὲ ἄρχοντες Ρωμαῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ βαπτισθῶν, τοὺς ἐδίωξεν ὁ βασιλεὺς Καρίνος ἀπὸ τὴν Ρώμην, καὶ ἦτον νὰ βλέπῃ τινὰς μεγαλωτάτην χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν μέσα εἰς τὴν Ρώμην, ἐπειδὴ ἔλαμψεν ἡ εὐσέβεια, καὶ ἐκηρύχθη ὁ Χριστὸς Θεὸς ἀληθινός, οἱ δὲ βωμοὶ καὶ τὰ εἰδῶλα κατεκλημνίσκοντο, καὶ συνετριβόντο, καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀναργυροὶ ἔχαιρον καὶ ἠγαλλιώντο, καὶ ἐλευθέρως ἐκήρυττον τὸν Χριστόν, ἰατρούοντες πολλοὺς ἀρρώστους, καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ πάλιν ὁ πολέμος διάβολος εἶδε πῶς ἐνεκρώθη τὸ κράτος του, καὶ ἡ πλάνη τῶν εἰδώλων ἀδυνάτισε, παρεκίνησεν εἰς φθόνον τὸν τοῦ καιροῦ ἐκείνου προστάτην τῶν ἱατρῶν, καὶ ἀνέβασε τοὺς Ἅγίους Ἀναργυροὺς εἰς ἕνα βουνὸν τῆς Ρώ-

μης, τάχα διὰ τὰ συνάξουν ἱατρικὰ βότανα, καὶ ἐκεῖ εἶχαν ἀνθρώπους προητοιμασμένους, οἱ ὅποιοι ἐφρόνευσαν τοὺς Ἁγίους μὲ πέτρας, καὶ οὕτως παρέδωκαν τὰς μακαρίας των ψυχὰς εἰς χεῖρας Θεοῦ καὶ τώρα συγχάριρουν καὶ συναγάλλονται αἰωνίως σὺν τοῖς ἁγίοις ἀγγέλοις καὶ μάρτυσιν, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ὅπου τὰ ἀνεκλάλητα ἀγαθὰ, ὅπου ἡ ἀνεκδιήγητος χαρὰ, ὅπου ἡ αἰώνιος εὐφροσύνη, ὅπου ἡχος καθαρὸς ἐορταζόντων, ἐκακοπάθησαν ἐδῶ πρόσκαιρα, καὶ ἀναπαύονται ἐκεῖ αἰώνια, ἐταλαιπωρήθησαν ἐδῶ εἰς τὴν φθαρτὴν ζωὴν, καὶ ἀπόλαυσαν τὰ ἀφθαρτα οὐράνια ἀγαθὰ· ἐδόξασαν ἐδῶ τὸν Χριστόν, καὶ ἀντιδοξάζονται ἐκεῖ παρὰ τοῦ Χριστοῦ· ἐδῶ εἶχαν ἀκτημοσύνην, καὶ ἐκεῖ ἔχουσι τὸν ἄσυχλον πλοῦτον τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἐδῶ ἐνήστευον, καὶ ἡγρύνον, καὶ εἶχαν ταλαιπωρίαν καὶ βάσανα, ἐκεῖ ἔχουσι τρυφήν καὶ ἀνάπαισιν τέλος μὴ ἔχουσαν· καθὼς ἐδῶ εἰς τὴν γῆν ἔλεγον, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, «Τίς ἡμᾶς χωρήσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; οὔτε ξίφος, οὔτε πῦρ, οὔτε ἄλλη βάσανος»· οὕτως ἐκεῖ εἶναι πάντοτε ἀχώριστοι ἀπὸ τὸν Χριστόν, πάντοτε χαίροντες, καὶ ἀτελευτήτως ἀγαλλιώμενοι καὶ ἐκεῖ δοξάζονται ἀκαταπαύστως, καὶ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν ἐορταζονται, καὶ πανηγυρίζονται παγκοσμίως, θαύματα ἅπαιρα ἐτέλουν ζῶντες, θαύματα ἅπαιρα τελοῦσι καὶ μετὰ θάνατον τὰ ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰ περιγράψῃ τινάς, ἕνα ὅμως θαῦμα πρὸ ὀλίγου καιροῦ γεγονὼς ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ἄξιον εἶναι νὰ διηγηθῇ εἰς δόξαν τῶν Ἀγίων, καὶ μηδεὶς ἀπιστήσῃ ἀκούων· διότι ἐὰν ἀπιστήσῃ εἰς τοῦτο, ἀπιστεῖ καὶ εἰς τὰ θαύματα τῶν Ἀγίων, οὐ μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλων Ἀγίων· καὶ οὕτως ἐξεῖνος ὁ ἄνθρωπος λέγεται ἄπιστος καὶ τιμᾷ τοὺς Ἁγίους μόνον μὲ τὴν γλῶσσαν καὶ ὄχι ἐκ πίστεως· καὶ διατὶ νὰ ἀπιστήσῃς ἄνθρωπε; Δὲν πιστεύεις πῶς οἱ Ἁγιοὶ Ἀναργύροι, καθὼς προείπομεν, οὐ μόνον ζῶντες ἐθαυματοουργοῦσαν καὶ ἐποίουν τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ; Ἀλλὰ καὶ τώρα κατὰ πολλὰ περισσότερον θαυματοουργοῦσιν, εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, καὶ εἰς ἱερὰ μοναστήρια, ὅπου ἐπικαλοῦνται ἐκ πίστεως, καὶ ὅπου ἐορτάζονται εὐσεβοφρόνως, καὶ εὐλαβῶς πανηγυρίζονται; Ἀκούσατε λοιπόν, ἀδελφοὶ χριστιανοί, τὸ πρὸ ὀλίγων χρόνων γεγονὼς θαῦμα τῶν Ἀγίων.

Ἡ νεόκτιστος Μονὴ, ἡ ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων Ἀγίων Ἀναργύρων, ἡ διατελοῦσα πλησίον τοῦ χωρίου καλουμένου Ζερέτζι ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν Ἀγράφων, τὸ πρότερον δὲν ἦτον Μονὴ καὶ ναὸς τῶν Ἀγίων τούτων Ἀναργύρων οὔτε

ἄλλου τινὸς Ἀγίου ἀμὴ ἀνίσως ἦτον ποτὲ ναὸς καὶ ἡφανίσθη ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, ὅμως δὲν ἡκούσθη εἰς τὸ παντελές, ὅτι ἦτο ποτὲ ἐκκλησίᾳ ἐκεῖ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, ὅτι δὲ ἦτον μάνδρα τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν, εἰσέτι καὶ νῦν σώζονται οἱ ἐκεῖσε τοῦ χωρίου ἄνθρωποι καὶ μαρτυροῦσιν, ὅτι ὁ τόπος ἐνθα εἶναι τώρα τὸ μοναστήριον τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων ἦτον μάνδρα προβάτων, ὡς εἴπομεν πρότερον, ἐνὸς ἀνθρώπου τῶν ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου Ζερέτζι. Καὶ συνέβη εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον μεγαλωτάτη ἀσθένεια, ἡ λεγομένη παραλυσία καὶ τρεῖς χρόνους ἐκακοπάθει κατὰκοιτος καὶ κλινήρης. Κατὰ δὲ τὴν παραμονὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμέρας, μηδεὶς ἄλλου ὄντος, ὅπου ἐκατέκειτο ὁ ἀσθενὴς οὗτος καὶ κλινήρης, ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν φανερά δύο ἄνδρες, ἱατρῶν σχῆμα ἔχοντες, καὶ λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ ἀσθενὴς: «Πόθεν ἐρχεσθε, καὶ πόθεν ἔχετε τὴν πατοίδα, καὶ τὴν χώραν; καὶ τί τὸ ἐπιτήδευμά σας; Οἱ φανέντες δύο ἄνδρες ἀπεκρίθησαν: «Ἀπὸ ἐδῶ πλησίον ἐσμέν, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἔχεις τὴν μάνδραν σου, καὶ ἡ κατοικία μας ἡ μάνδρα σου εἶναι, καὶ σὲ λυπούμεθα πῶς εἶσαι κατὰκοιτος, πλὴν σὲ λέγωμεν, ἂν θέλῃς νὰ λάβῃς τὴν ὑγίαν σου, ἀφῆσαι τὴν μάνδραν σου, καὶ κτίσον μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν». Λέγει τοὺς ὁ κατὰκοιτος: «Καὶ ποῖοι εἰστέ ἐσείς, καὶ πῶς ὀνομάζεσθε;» Ἀποκρίνονται οἱ φανέντες: «Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ Ῥωμαῖοι Ἀναργυροὶ, Κοσμάς καὶ Λαμπάνος ὀνομαζόμενοι». Καὶ ταῦτα εἰπόντες, ἐγένοντο ἄφαντοι. Ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐκεῖνος, ὃ, μεγάλης δυνάμεως τῶν Ἀναργύρων τοῦ Χριστοῦ, εὐθὺς ἔλαβε τὴν ὑγίαν του καὶ ἀνορθώθη καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ὅπου ἐπανηγυρίζον οἱ χριστιανοὶ τοῦ χωρίου καὶ ἰδόντες οἱ πανηγυρισταὶ τὸν πρῶτον κατὰκοιτον ἄνθρωπον, ἐθαύμαζον· αὐτὸς δὲ διηγείτο μὲ μεγάλην φωνήν, ὃ εἶδε, καὶ ὃ ἤκουσε, στραφεὶς εἰς τὸ χωρίον εὖρος καὶ οἰκοδόμους, καὶ πορευθεὶς εἰς τὴν μάνδραν, ἔκτισεν ἐκκλησίαν μικρὰν ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων τῶν Ῥωμαίων ἐν ἣ ἐκουρεύθη καὶ μοναχός, καὶ ἀφιέρωσε καὶ τὴν ὀλίγην περιουσίαν ὅπου εἶχεν, εἰς εὐχαριστίαν καὶ δόξαν τῶν Ἀγίων. Ὑστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγων καιρῶν, ἐκτίσθη ἄλλος ναὸς τῶν Ἀγίων ἱκανὸς καὶ πρέπων, καὶ ἔγινε καὶ μοναστήριον, καθὼς ὁράται καὶ εἶναι σήμερον· εἰς τὸ ὅποιον τοῦτο μοναστήριον προστρέχουσιν, οὐ μόνον οἱ τοῦ ἐκεῖσε χωρίου Ζερέτζι χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα χωρία, καὶ μακρυνοὺς τόπους, καὶ λαμβάνουσιν ἱάματα παρὰ τῆς χάριτος τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, πολυειδῶν καὶ πολυτρόπων

ἀρρωστημάτων, δαμονῶντες θεραπεύονται· εἰς τοὺς τυφλοὺς τὸ βλέπειν χαρίζεται· χωλοὶ περιπατοῦσι· παράλυτοι ἀνορθοῦνται· πυρέσσοντες ἰατρεύονται· καὶ κάθε πάθος τῇ ἐπιτοκίᾳ καὶ βοήθειᾳ τῶν θαυματουργῶν τούτων Ἀναργύρων, ταχέως ἀφανίζεται καὶ οἱ ἀσθενεῖς ἐπιστρέφουσιν ὑγιεῖς εἰς τὰ ἴδια, δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστοῦντες τοὺς Ἁγίους καὶ θαυματουργοὺς Ἀναργύρους.

Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἐνδόξους Ἀναργύρους, φιλέοργοι ἀκροαταί, ἃς δοξάσωμεν, καὶ ἃς πανηγυρίσωμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον, πανηγυρίαν λέγω ἃς πανηγυρίσωμεν ὄχι σωματικὴν, ἀλλὰ πνευματικὴν· ὄχι ἐν βρώμασι καὶ πόμασιν, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ πράξει τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ· ὄχι ἐν γλυκυσίαις, καὶ μουσολογίαις, ἀλλ' ἐν δοξολογίᾳ Θεοῦ, ἐν μελέτῃ, καὶ μετανοῇ, καὶ παντελεῖ ἀποχῇ τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἃς σπουδάσωμεν νὰ μιμηθῶμεν τὴν ταπεινότητα τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, καὶ τὴν φιλαδελφίαν καὶ τὴν συμπάθειαν, καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ὅπου εἶχαν εἰς πάντας, ἃς ἀφήσωμεν τὴν ἐχθραν, τὴν καταλαλιάν, τὴν κατάκρισιν, τὸ ψεῦδος, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν πλεονεξίαν, ἃς μισήσωμεν τὴν ἀδικίαν, τὴν ἀρπαγὴν, τὴν ὑπόκρισιν, καὶ ὅσα ἄλλα πάθη ψυχροβλαβῇ, καὶ πρόξενά τῆς αἰώνιου κολάσεως, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι κυρίως καὶ ἑξαιρέτως, ἢ πορνεία, ἢ μοιχεία, ἢ κλοπὴ, ἢ ψευδομαρτυρία, ὁ ὄρκος, ἢ βλασφημία, καὶ ἢ εἰς τὰ θεῖα ἀμέλεια καὶ ἀκαταφρόνησις, ὁπότε δὲν πίπτομεν εἰς αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα, τὰ ὁποῖα ζητοῦν ἐκδίξασθαι ἀπὸ τὸν Θεόν· ὅταν ἔχωμεν κατὰ νοῦν πάντοτε τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο λέγει καὶ ὁ σοφὸς Σολομών, «μνήμη θανάτου χρησιμεύει τῇ βίᾳ»· ἃς ἔχωμεν πάντοτε τὸν συλλογισμόν μας διδάσκαλον· καὶ ἃς συνομιλοῦμεν καὶ ξεχωριστὰ καὶ ἀνταμικὰ μὲ ἄλλους ἀδελφούς μας χριστιανούς ταῦτα τὰ λόγια.

Πρὸ δέκα χρόνων, ἢ πρὸ δέκα μηνῶν, ἢ πρὸ πάντε, ἐτελεύτησεν ὁ δεῖνά μου συγγενής, ἢ ξένος, ὁ σπουδαῖος, ὁ καλός, ὁ ἐνάρετος. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ δεῖνα ἄρχοντας, ὁ ἐλεήμων καὶ παρηγῆς καὶ εὐεργέτης τῶν πτωχῶν, καὶ τῶν ὁρφανῶν, καὶ τῶν τεθλιμμένων. Ἀπέθανεν ὁ δεῖνα ἡγούμενος, καὶ ὁ δεῖνα μοναχός, καὶ ὁ δεῖνα ἱερεὺς, οἱ εὐλαβεῖς καὶ ἐλεήμονες. Ἄρα ποῦ ἐπῆγαν προτίτερα ἐκεῖνοι; Ἐπῆγαν εἰς οὐρανὸν δηλαδή, ἐκεῖ ὅπου καλῶς ἐθυσάρισαν· καὶ ποῖα καλὰ ἀπολαμβάνουσιν ἐκεῖ; Ἀπὸ τὰ ἔργα τοὺς τὰ καλὰ ὅπου ἔπραξαν ζῶντες ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἐκεῖ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς θεότητος, τοὺς ἁγ-

γέλους, τοὺς ἀρχαγγέλους, τὰς ἀρχάς, τὰς ἐξουσίας, τὰς κυριότητας, τὰς δυνάμεις, τὰ Χερουβίμ, τὰ Σεραφίμ, καὶ τοὺς θρόνους, βλέπουσιν τὴν ἀστρατὴν ὅπου πηδᾷ ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ· βλέπουσιν ὅλους τοὺς ἁγίους, τὰς βασιλικὰς αὐλὰς, τὰς αἰωνίους σκηνάς, ἀγάλλονται πάντοτε, ψάλλουσιν ἄπαύστα. Πάλιν ἃς λέγωμεν, ὅτι ἀνάμεσα τῶν εἰρημένων χρόνων, πρόπερυσιν, πέρυσιν, πρὸ ὀλίγου ἀπέθανεν ὁ δεῖνα ἄνθρωπος, ὁ ἀμελὴς, ὁ ῥάθυμος, ὁ ὀξύθυμος, ὁ βλάσφημος, καὶ ὁ δεῖνα ἄρχοντας ὁ πλεονέκτης καὶ ἄδικος, καὶ ὁ δεῖνα ἡγούμενος, ὁ δεῖνα μοναχός, ὁ δεῖνα ἱερεὺς, οἱ ἁμαθεῖς, οἱ ἀνευλαβεῖς καὶ φιλάργυροι· αὐτοὶ ἀνηρπάσθησαν ἀπὸ τὸν θάνατον, ἄρα ποῦ κατετάγησαν; εἰς ποῖον τόπον ἐβάλθησαν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν; ὅσον ἀπὸ τὰ ἔργα τοὺς εἰς τὸν ᾤδην. Ἀμὴ ἐκεῖ τί παθαίνουνσι, κἀθονται εἰς τὸ σκότος βέβαια, καὶ εἰς τὸν ἴσκιον τοῦ θανάτου· ἐκεῖ εἶναι δεδεμένοι μὲ ἄλυτα δεσμά· ἐκεῖ κλαίουσιν ἅπαντα, καὶ μετανοοῦσιν ἀνοφύλευτα· ἐκεῖ ἔχουσιν φυλακὰς ἀσχήμονας καὶ τερατώδεις, ἀγρίους τε καὶ ἀνελεήμονας. Καὶ ἐκεῖ δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε νὰ ἀκούη τινάς, παρέξ ἀβάλε, οὐαί, ὦ, οἴμοι, φεῦ, ἀλοίμονον, τρισαλοίμονον, τί ἔπαθα, ἀλοίμονον, αὐτὰ εἶναι τὰ τοῦ ᾄδου τὰ ἐλεεινὰ πράγματα, αὐτὰ ἀπολαμβάνουσιν, ὅσοι ἐδῶ δὲν ἐργάζονται τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου· ὅσοι εἶναι ὅλως δύλου προσηλωμένοι εἰς τὰ γῆινα καὶ κοσμικὰ πράγματα· ὅσοι κυλῶνται εἰς τὰς ἁμαρτίας, καὶ εἰς τὸν βόρβορον, εἰς τὴν λάσπην τῶν ἀτίμων παθῶν, καὶ ἀρετὰς ποσῶς δὲν ἐργάζονται καὶ τὰς ἁμαρτίας τοὺς παντελῶς δὲν κλαίουσιν, οὔτε μὲ τὴν ἐξομολόγησιν τὰς ἐξαλείφουσιν, οὔτε τὴν ἀποχὴν κἀμνουσιν, οὔτε τὴν ἄνω πατρίδα φαντάζονται, οὔτε τὸ φοβερὸν κριτήριον τρέμουσιν, οὔτε τὴν αἰώνιον κόλασιν φρίττουσιν, ἀλοίμονον εἰς αὐτοὺς καὶ τρισαλοίμονον· τί δύσκολον εἶναι, χριστιανοί, νὰ στοχαζώμεθα μὲ τὸν νοῦν μας, πῶς ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζει ὥσάν μὲ τὴν θάλασσαν, ἡ ψυχὴ μας ὁμοιάζει ὥσάν μὲ ἓνα καΐκι· ὁ νοῦς μας εἶναι ὁ καραβοκύρης· φόρτωμα τοῦ καραβίου εἶναι ἡ πολυτίμητος ἀρετὴ ἥτοι τὰ καλὰ ἔργα καὶ λιμένας εἶναι ὁ οὐρανός. Ἀκόμη ἡ ψυχὴ μας εἶναι ὁμοία μὲ καΐκι ἑτοιμον, χαζιτωμένον, τὸ ὁποῖον δὲν ἡ εὐρεῖ εἶναι ὁμοία μὲ καΐκι ἑτοιμον, ἡ ἀκόμη ἡ ψυχὴ μας εἶναι ὁμοία μὲ ἓνα στρατεύμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἡξεύρει πότε ἔχει νὰ φωνάξῃ ἢ τρομπέτα, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐλπίζει νὰ καλεσθῇ ἀπὸ τὸν βασιλέα, ποῖον ἄλλο πρᾶγμα ἤθελε φροντίξῃ; ποῖον ἤθελε μελετᾷ; παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀρέσει εἰς τὸν βασιλέα, λοιπὸν ἀνθρώπε,

εἰπὲ εἰς τὸ σῶμά σου, ἐνῶ εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ σου, νὰ ὁποῦ ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς ἡ συντέλεια καὶ τὸ γῆρας τοῦ κόσμου, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐδικόν σου· τώρα πλέον ἡ ἡμέρα ἔκλεινε· καὶ ὁ ἥλιος ἦτοι ἡ ζωὴ μας ἦλθεν εἰς τὴν δύσιν· τί κάμνομεν εἰς τὸν κόσμον, ὦ κορμί μου; ὀλίγος εἶναι ὁ καιρὸς μας, εἰς ὀλίγον ἀκόμη μέλλεις νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸν τάφον καὶ νὰ φθαρθῇς· εἰπὲ καὶ σὺ ψυχὴ εἰς τοῦ λόγου σου· τί κάμνεις ἐδῶ; πῆγαινε κατάφυγε εἰς τὸν Θεόν σου, μήπως ἡθελὲς κολασθῇ εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον· ἕως πότε θέλεις νὰ εὐρίσκεισαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἐμπαθεῖς ὀρέξεις; ἕως πότε εἰς τὴν προσπάθειαν; ἕως πότε εἰς τὴν δουλείαν; ἔζησας εἰς τὸν κόσμον πολλὸν καιρὸν, ζῆσον ἄν ὀλίγον καὶ εἰς τοῦ λόγου σου· ἐδοῦλευσας τὴν ἀπάτην καὶ πλάνην τοῦ κόσμου, ἐλευθερώσου ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάτην ἄν τώρα εἰς τὸ ὕστερον· στοχάσου τοὺς ἀπερασμένους χρόνους, καὶ ἐνθυμήσου ἀπὸ ποῖον καιρὸν ἀργοπορεῖς; καὶ πόσαις φοραῖς ἔλαβες διορίας ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ δὲν τὰς ἐμεταγεροίσθης; πρέπει νὰ αἰσθανθῇς, πῶς εἶναι ὁρος περιγεγραμμένος τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον ἐὰν δὲν τὸν μεταχειρισθῇς εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀρετῶν, θέλει φύγῃ, καὶ σὺ θέλεις φύγῃ. "Ἀνθρώπε, ἐὰν χάσῃς μάλαγμα, ἢ ἀσῆμι, εἶναι δυνατόν νὰ εὕρῃς ἄλλα ἀντ' αὐτῶν· ἀμὴ ἂν χάσῃς τὸν καιρὸν, δὲν θέλεις τὸν εὕρῃ καμμίαν φορὰν. "Ἴδε, νά, ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν ψυχὴ μου ὁ ἄγγελος ὁποῦ μέλλει νὰ σὲ γυρεύσῃ· τὸ τέλος σου ἤγγιζε· τί κάθεται ἀμέριμος; Τί χαίρεσαι εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μετ' ὀλίγον θέλεις τὰ ἀφήσει, καὶ δὲν θέλεις τὰ ἰδῇ πλέον εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ξεσχότισαν, ὦ ψυχὴ μου, ἀπαρνήσου ὅλα τὰ γῆϊνα καὶ φθαρτά, πρόσπεσον εἰς τὸν Θεόν· ὁ θάνατος εἶναι μία ξενιτεία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ποτὲ γύρισμα· ἐν ὅσῳ ἔχεις ποδάρια ἄνθρώπε, δράμε ὁπίσω εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν καλῶν· ἐν ὅσῳ ἔχεις ὀμμάτια, γέμισέ τα δάκρυα πρὸ τοῦ νὰ σκεπασθοῦν ἀπὸ κονιορτὸν καὶ ἀπὸ τὸ γῶμα τοῦ τάφου· ἐν ὅσῳ ἔχεις χεῖρα, δουλεύσον τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, ὁ καιρὸς κοντεύει, σηκώσου, κοπίασον, σπούδασον, ἐτοιμάσου, διότι ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἐξόδου. "Ἅγιοι Ἀνάργυροι, θαυματουργοί, ἱαματικοί, φίλοι καὶ στρατιῶται τοῦ μεγάλου βασιλέως Χριστοῦ· πρεσβεύσατε, ὡς παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Κύριον, ἵνα φωτίσῃ ἡμᾶς, καὶ συνειτίσῃ καὶ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, δι' ἧς θέλομεν δυνηθῇ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν ἀρχαίαν πατρίδα, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, Ἀμήν· ἀμήν.

Μωσαϊκὸν τῆς Ἀψίδος τῆς ἐν Ρώμῃ Βασιλικῆς τῶν Ἁγίων, Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, ἐνθα εἰκονίζεται ὁ Χριστὸς δίδων τὸν Λόγον (τὸ Εὐαγγέλιον) εἰς τοὺς ἐκατέρωθεν αὐτοῦ Ἀποστόλους (κατὰ τὰ ἄκρα εἰκονίζονται κίτορες καὶ κάτωθεν Ἀπόστολοι ἢ πιστοὶ ὡς πρόβατα).

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ. Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ, 1933

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ Ο ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ
ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΤΙΟΣ, Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΘΟΣ Ο ΦΙΛΙΠΠΙΝ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ. Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ, 1933

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ Ο ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ
ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ, Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ ΚΥΡΙΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΘΟΣ Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ